

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΑΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. 'Θδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.

Δι' ευνδρωμαλ' ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αὐγούστου Μακί : Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ, (μετὰ εἰκόνων) μετὰφρασίς Χαρ. Ἀρρίνου, (συνέχεια). — Ἐρχμαρ - Σατριάν : ΟΥΓΟΣ Ο ΛΥΚΟΣ, μετὰφρασίς Ἀντ. Φ. (τέλος) — Καρόλου Δίκερς : ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ ἘΝΟΣ ΜΑΘΗΤΟΥ, μετὰφρ. Ν. Κοττοπούλου. — Ο ΠΕΡΙΠΛΑΝΩΜΕΝΟΣ ΑΓΓΛΟΣ, (κατὰ τὸ γαλλικόν).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ προκληρωτίς

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἐν τῇ ἐξωτερικῇ φρ. χρυσῷ 15. Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

— Ἀσπάζητε τὴν σύζυγόν σας, εἶπεν ὁ βάν Γκάρφτ. (Σελίς 490).

Λήγοντος τῇ 3 προσεχούς Ἰουνίου τοῦ ΚΟΜΗΤΟΣ ΛΑΒΕΡΝΗ, ἐξελέξαμεν πρὸς δημοσίευσιν τὸ νεώτατον οἰκογενειακὸν μυθιστόρημα τοῦ συμπαθοῦς συγγραφέως ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ ΤΡΕΜΟΡ

Τὸ μυθιστόρημα τοῦτο, δημοσιευθὲν ἐσχάτως ἐν Παρισίοις ἐν τῷ εἰκονογραφημένῳ περιοδικῷ **Journal du Dimanche**, τοσοῦτον ἐξετιμήθη καὶ τοσοῦτον ἐμάγευσε τοὺς ἀναγνώστας τοῦ ἐν λόγῳ περιοδικοῦ, ὥστε ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν ἤβησε καταπληκτικῶς. Καὶ δικαίως, διότι τοὺς **ΤΡΕΜΟΡ** διακρίνει τὸ φυσικὸν καὶ ἀπέριττον τῆς δράσεως, τὸ ζωηρὸν τῆς περιγραφῆς· ἐκτὸς δὲ τῶν καλλονῶν τούτων, ἀπεικονίζονται ἐν αὐτοῖς οἱ κυριώτεροι κοινωνικοὶ χαρακτήρες, ὁ ὑψηλόφρων δηλ. καὶ γενναῖος ἀστός, ὁ ποταπός, ὁ χαμερπὸς, ὁ ἐκδεδιτημένος, ὁ ἄνθρωπος τοῦ συμφυῶ, ὁ κλέπτης, ὁ φονεὺς, ὁ ἀγνὸς ἐραστής, ὁ φαυλόβιος τέλος διαφθορῆς· μετ' ἀπαραμίλλου δὲ γάριτος καὶ φυσικότητος περιγράφονται καὶ οἱ γυναικεῖοι χαρακτήρες. Τὰ ἐπεισόδια τῶν **ΤΡΕΜΟΡ**, ὡν πολλὰ τοῦ τελευταίου **ΓΑΛΛΟΠΡΩΣΣΙΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ**, κινῶσι τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἀναγνώστου μέχρις ὑπερβολικῆς ἀνυπομονησίας. Ἐν γένει δὲ ἡ ἀνάγνωσις τῶν **ΤΡΕΜΟΡ** γεννᾷ ἐν τῇ ψυχῇ ὅτε μὲν τὴν ὀλίφην, ὅτε δὲ τὴν ἀγανάκτησιν καὶ τὸν τρόμον.

Οἱ **ΤΡΕΜΟΡ** κοσμῶνται δι' 23 εἰκόνων ὀλοσελίδων, ἀρίστης Παρισινῆς τέχνης· δὲν ἐφείσθημεν δὲ δαπάνης ἵνα εὐχαριστήσωμεν τοὺς συνδρομητὰς ἡμῶν καὶ ἀναγνώστας, δι' ἣν ἐγκάρδιον ὑποστήριξιν παρέχουσιν εἰς τὰ **ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ**· διὰ τοῦτο οὐδὲ τὴν συνδρομὴν, οὐδὲ τὴν τιμὴν τοῦ φύλλου ἠΐψασαμεν, πεποιθότες ἐπὶ τὴν αὐτὴν καὶ ἐν τῷ μέλλοντι ὑποστήριξιν.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΜΑΚΕ

Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΥ

[Συνέχεια]

Φλόξ ισχυρά, άόρατος, αναδιδομένη από του στέμματος, ανήρχετο ανεπαισθήτως ως άρωμα μεθύσκων τὸ πνεῦμα τῆς νέας βασιλείας.

— Ίδού, εἶπε, τὸ ἄκρον ἄκρον τῶν φιλοδόξων ὀνείρων παντὸς θνητοῦ. Ἐν στέμμα! Φραγκίσκη Ὠβινιέ, σύζυγε τοῦ Σκαρρών, σύ, πρὸς ἣν ἡμέραν τινα προεἶπον ὅτι θὰ γείνης βασίλισσα, ἰδού, ὅτι στέφεσαι νῦν, διότι ὁ Θεὸς τὸ ἠθέλησεν!

»Ω! ἐπανάλαβε με φωνὴν ταπεινοτέραν, ὁ Θεὸς ἔπραξεν ὑπὲρ ἐμοῦ ὅ,τι ὑπὲρ οὔδενός ἄλλου ἐπὶ τῆς γῆς πλάσματος. Ὁ Θεὸς ἐγένετο συνένόχος μου καὶ ἠύδωκε νὰ μεριμνήσῃ, ὅπως σώσῃ τὴν ἐλπεινὴν μου ματαιοδοξίαν. Ὁ Θεὸς με ὠδήγησε ἀπὸ τῆς χειρὸς ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἐνεδρῶν, ἐπληξε διὰ τοῦ κεραυνοῦ τοῦ τὸν μᾶλλον ἀμείλικτον τῶν ἐχθρῶν μου. Ὁ Θεὸς με ὑπερεπλήρωσεν εὐεργεσιῶν! Χάρις εἰς αὐτὸν δύναμαι νὰ ἐγείρω σήμερον τὸ βλέμμα χωρὶς νὰ ἐρυθριάσω καὶ βλέπω ζῶντα ἐν ὅλῃ τῇ ἀκμῇ τῆς νεότητος, τῆς εὐνοίας, τῆς καλλονῆς, ἕνα υἱόν, τὸν ὁποῖον ἴσως χθὲς θὰ ἤμουν ἄρκετὰ ἀνανδρος, ὥστε νὰ τὸν ἀπαρνηθῶ, ἄρκετὰ ταπεινὴ, ὥστε νὰ τὸν ἀφήσω ν' ἀπολεσθῇ, ἐκ φόβου μήπως ἐνοχοποιηθῶ εἰς τὴν Σὴν ἀγαθότητα, Θεέ μου, θὰ ἐπιστρέψω πρὸς Σὲ ἄσπιλος ἀπὸ παντὸς ἐγκλήματος καὶ θὰ διηρχόμην τὸν βίον ἀγνὴ ἀπὸ πάσης κηλίδος, θὰ ἐγενόμην πανίσχυρος καὶ θὰ ἔλεγον: Δι' ἐμὲ δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ μεγαλειτέρα εὐδαιμονία!

»Αὐτὰ ἔπραξες, Θεέ μου, δι' ἐμέ. Καὶ τώρα τί δύναμαι νὰ πράξω ἐγὼ ὑπὲρ Σοῦ;

»Σύζυγος βασιλέως, ὅστις οὐδέποτε ἠδυνήθη νὰ διαγνώσῃ τὰ βάθη τῆς ψυχῆς μου, θὰ τολμήσω νὰ καθεσθῶ ἐπὶ τοῦ θρόνου ὅπου ἐκάθησεν ἡ ἀγία, ἡ ἄσπιλος Μαρία Θερεσία;... Ἀγέρωχος ἐπὶ τῇ ἀτιμωρησίᾳ, θριαμβεύουσα, ὑποκρίτρια θὰ φέρω ὡς προἶκα ἀναισχύτως εἰς τὴν οἰκογένειαν ταύτην τῶν βασιλέων τὴν ἀτίμωσίν μου, ἣν ὁ Θεὸς δὲν ἐπέτρεψε ν' ἀποκαλυφθῇ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, διότι ἐπιφυλάσσεται ἴσως νὰ τὴν τιμωρήσῃ βραδύτερον; Ἐλευθέρω καὶ γαλήνιος, χάρις εἰς τὴν ἐπιεικειάν Του, θ' ἀρχίσω ἐκ νέου τὸν βίον τοῦ ψεύδους καὶ τοῦ ἐλέγχου; Ὁχι! ἄς πράξω καὶ ἐγὼ κάτι ὑπὲρ τοῦ Θεοῦ. Δὲν ἐπιτρέπεται εἰς τὸ ἀνθρώπινον πλάσμα νὰ κατέχη πάντα τ' ἀγαθὰ ἐπὶ τῆς γῆς.

»Ἄς ἴδωμεν τί πρέπει νὰ τηρήσω καὶ τί πρέπει νὰ παραχωρήσω, ἀφοῦ ὁ Ὑψίστος μοὶ ἀφίνει ἐλευθέραν τὴν ἐκλογὴν.

»Λοιπὸν, θέλω νὰ ἔχω τὸ δικαίωμα ν' ἀσπάζωμαι τὸν υἱόν μου, νὰ ἔχω ἐν μυστικὸν ἀνήκον εἰς ἐμὲ καὶ μόνον νὰ συγκινῶμαι βλέπουσα τὸν νέον ἐκεῖνον νὰ τὸν βοηθήσω, νὰ τὸν προστατεύσω, νὰ τὸν

πλουτίσω, νὰ τὸν κάμω ν' ἀνέλθῃ εἰς τὴν ὑψίστην βαθμίδα τῆς ἰσχύος καὶ τῆς εὐδαιμονίας!... Θέλω νὰ με ἀγαπᾷ, ὅπως ἠγάπα τὴν μητέρα του. Θέλω καὶ ἐγὼ ἡ ἰδία νὰ ὑποληπτῶμαι καὶ νὰ θαυμάζω τὸν ἑαυτὸν μου κατὰ πᾶσαν ὥραν, κατὰ πᾶσαν στιγμὴν ἐν παντὶ πράγματι, νὰ εὐχαριστῶμαι βλέπουσα τὴν μορφήν μου ἐντὸς τοῦ κατόπτρου, ν' ἀναλύω πᾶσαν λεπτομέρειαν τῆς ψυχῆς μου. Αἱ εὐχαὶ αὗται εἶνε ἀναξίαι τῆς γυναικός, ἣν ὁ Θεὸς ἠύδωκεν εἶνε ὠρατος κλῆρος καὶ με ἄρκει· νῦν ἄς ἀποδώσωμεν τὸ ὀφειλόμενον πρὸς τὸν Θεόν».

Ἡ μαρκησία με τὸ ὄμμα ἀπαστράπτων ἐκ τῆς ὑψηλῆς ταύτης ἐμπνεύσεως, προέβη κατὰ τρία βήματα πρὸς τὸ στέμμα, ὅπερ ἀνεπαύετο ἀκτινοβόλον ἐπὶ τοῦ ἐξ ὀλοσηρικοῦ ἐπιστροφάματος τῆς τραπέζης.

Ἀνύψωσε βραδέως ἀμφοτέρως τὰς τρεμύσας χεῖρας καὶ γονυπετοῦσα πρὸ τοῦ ἐξ ἐλεφαντίνου ὀστοῦ Ἐσταυρωμένου:

— Θεε αἰώνιε, Θεε ἀγαθέ, Θεε τῶν βασιλέων, εἶπε, δέχθητι τὴν προσφορὰν τοῦ εὐγενεστάτου καὶ τιμαλφεστάτου τῶν δώρων, ἐξ ὧν ἀνθρώπινον πλάσμα δύναται νὰ σοῦ προσφέρῃ. Ἀφιερῶ εἰς σέ τὸ στέμμα τοῦτο καὶ σὲ ἱκετεύω νὰ τὸ δεχθῆς, διότι ὑπῆρξες δι' ἐμὲ πολὺ μεγαλόδωρος ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ δέομαι Σοῦ εἰς ἀντάλλαγμα τῆς μεγάλης ταύτης δόξης νὰ μοὶ παράσχῃς τὸ ἔλεός σου ἐν οὐρανοῖς.

Καὶ ἀπέθηκε τὸ στέμμα ἐπὶ τοῦ κρανίου τοῦ γεγλυμμένου παρὰ πόδας τοῦ σταυροῦ τοῦ σωτήρος, δακρυροοῦσα δὲ ἐβυθίσθη εἰς ἄφωνον καὶ παρηγορον προσευχὴν.

Ὁ βασιλεὺς ἐλθὼν μετὰ τινων αὐλικῶν, εἰσῆλθεν εἰς τὸν θάλαμον καὶ ἀνέμενεν εὐσεβάτως, ἕως ὅτου ἡ μαρκησία περατώσῃ τὴν προσευχὴν.

Τὸ βλέμμα του ἐν τούτοις ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ λαμπροῦ στέμματος. Ἐνόμισεν ὅτι ἡ νέα βασίλισσα ἠὐχαρίστει τὸν Θεόν, διότι τὴν ἀνύψωσεν ἐπὶ τοσοῦτον καὶ αἱ εὐχαριστίαι τῆς ἐφάνησαν αὐτῷ ὅπως οὐν πρόωροι.

— Κυρία, εἶπε, διὰ φωνῆς ἀβεβαίου, τὰ στέμματα δὲν ὑπόκεινται ἄρα γε εἰς φθορὰν καὶ χωρὶς νὰ ἐπιτεθῶσιν ἐπὶ κρανίου νεκροῦ; Πολὺ κακὸν οἰωνὸν προμηνύετε εἰς τὸν ἑαυτὸν σας.

— Μεγαλειότατε, ἀπήντησεν ἡ μαρκησία, τὸ τοιοῦτο ἠδύνατό τις νὰ εἶπῃ ἄν ἡμῖν βασίλισσα.

— Καὶ μήπως δὲν εἴσθε; μήπως δὲν εἴσθε ἀξία νὰ εἴσθε;

— Ὁχι, Μεγαλειότατε· εἶμαι σύζυγός σας καὶ τοῦτο εἶνε ἤδη τιμὴ ἄρκετὰ μεγάλη δι' ἐμέ. Οὐδέποτε ἔσχον τὴν φιλοδοξίαν νὰ ἐπιθυμήσω καὶ οὐδέποτε θὰ δεχθῶ ἄλλο τι. Τὸ στέμμα τοῦτο οὕτω πῶς τοποθετημένον, Μεγαλειότατε, εἶνε τὸ ἔμβλημα τῆς διὰ παντὸς ἀποθανούσης βασιλικῆς μου ἀξίας. Χορηγήσατέ μου τὴν χάριν νὰ μὴ γείνη πλέον εἰς τὸ ἐξῆς οὐδεὶς περὶ αὐτοῦ ὑπαινιγμός. Ὁρκίσθη εἰς τὸν Θεόν ὅτι θ' ἀποθάνω μαρκησία Μαιντενῶν, σύζυγος ἀγνωστος καὶ ταπεινὴ

δούλη τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος. Δὲν ὑπῆρξαμεν ἄρα γε εὐτυχεῖς οὕτω πῶς ζῶντες; Ὁ Θεὸς δὲν ἠύδωκε τὴν ἐνωσίαν μας ταύτην; Ἐπαναλαμβάνω τὸν ὄρκον μου, Μεγαλειότατε, εἶπεν ἐκτείνουσα τὴν χεῖρα πρὸς τὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, ὅτι τὸν σύζυγόν μου καὶ ὅτι τὸν βασιλέα ἀγαπῶ.

— Ὡ, καί! μαρκησία, ἀνέκραξεν ὁ βασιλεὺς μετὰ χαρᾶς ἐγωιστικῆς, ἣν δὲν ἠδυνήθη νὰ καταστείλῃ, με ἀγαπάτε εἰλικρινῶς, τὸ βλέπω καὶ σὰς εὐχαριστῶ!

Ἡ μαρκησία προσέκλινεν, ἐνῶ ὁ βασιλεὺς ἠσπάζετο τὴν χεῖρά της, ὁ Θεὸς δὲ γινώσκει ποῖον στεναγμὸν κατέπνιξε τὴν στιγμὴν ἐκείνην.

Εἶτα αἰφνης:

— Ἐχω μόνον μίαν ὄχι ἀμοιβὴν, ἀλλὰ μίαν χάριν νὰ σὰς ζητήσω, Μεγαλειότατε, εἶπεν.

— Λέγετε, κυρία.

Ὁ κύριος Λουδοά ἦτο ἐχθρὸς μου, ἀλλ' ἀπέθανε διατελὼν εἰς τὴν Ὑμετέραν ὑπερησίαν, ἀναμφιβόλως δὲ ἡ ἀπελπισία, ἣν ἠσθάνθη ἕνεκα τῆς κατὰ τὴν πρῶϊαν, συμβάσης σκηπτικῆς συνήργησεν εἰς τὸ φθορὸν τοῦ τέλους.

— Λοιπὸν, κυρία;

— Μεγαλειότατε, θὰ ἦτο μέγα, θὰ ἦτο δίκαιον νὰ μὴ ἐπεκταθῇ ἡ ὀργή σας πέραν τοῦ τάφου. Ἐτιμωρήσατε τὸν ἔνοχον, ἀπομένει ὅμως Ὑμῖν ν' ἀνταμείψετε μεγάλως ἐκδουλεύσεις. Ἀνταμείψατέ λοιπὸν τὸν πατέρα ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ ἀθώου υἱοῦ. Δόσατε εἰς τὸν κύριον Βαρβεζιὲ τὴν κληρονομίαν τοῦ κυρίου Λουδοά· διορίσατέ τον ὑπουργόν σας!

— Ἐνα ἄνθρωπον τόσον νέον!..

— Ἐχω τὸ δικαίωμα, Μεγαλειότατε!..

— Τῷ ὄντι! ἀπήντησεν ὁ βασιλεὺς.

Ὅπως ἐξήσκησα τὸν πατέρα, θὰ ἐξασκήσω καὶ τὸν υἱόν. Ἡ αἰτήσις σας γίνεται δεκτὴ. Κυρία, εἴσθε γενναία ἐχθρά, πάντες θὰ τὸ ὁμολογήσουν.

— Καὶ τοῦτο προσέτι εἶνε ἐκδίκησις, ἐψιθύρισεν ἡ μαρκησία ρίπτουσα βλέμμα λαθραῖον ἐπὶ τοῦ ἀπολεσθέντος στέμματος.

Ἐπειτα τὸ τέλος.

BERGMANN - ΣΑΤΡΙΑΝ

ΟΥΓΟΣ Ο ΛΥΚΟΣ

[Τέλος]

— Τί θέλετε λοιπὸν ἀπὸ αὐτῆν; Μὲ ποῖον δικαίωμα τὴν καταδιώκετε;

Ὁ Σπέρβερ ἠνωρθώθη, καὶ προσηλθὼν τοὺς ὀφθαλμούς του ἐπὶ τοῦ βαρῶνου·

— Καὶ σεις, εἶπε μετὰ παραδόξου μειδιάματος, με ποῖον δικαίωμα τὴν πιάνετε;... Διότι ἡ γυναῖκα αὐτὴ εἶνε ἐκεῖ... τὴν βλέπω εἰς τὸ βάθος τοῦ σπηλαίου... Μὲ ποῖον δικαίωμα ἀνακατεῖσθε εἰς τὰς ὑποθέσεις μας;... μήπως δὲν γνωρίζετε ὅτι εὐρισκόμεθα εἰς τὴν ἰδιοκτη-

σία του Νιδέκ... και ότι έχομεν πάσιν έξουσίαν;

— Ο βαρώνος ώχρίασε, και δι' ύπερηφάνου φωνής εἶπε:

— Δέν ἔχω νά σᾶς δώσω λογαριασμόν.

— Προσέχετε, ἐξηκολούθησεν ὁ Σπέρβερ, ἐνεργῶ ἐν ὀνόματι τοῦ κυρίου τοῦ Νιδέκ, ἐντός τοῦ δικαίου μου καί...

— Τοῦ δικαίου σας; ἀπεκρίθη ὁ βαρώνος μετὰ πικροῦ μειδιάματος. Μή ὀμιλήτε, περί τοῦ δικαίου σας! . . . θά με ἀναγκάσετε νά εἶπω τὸ ἰδικόν μου!

— Πέτε το λοιπόν! ἐφώναξεν ὁ γέρον κυνηγός, οὐ ἤ ρις ἐπορφυροῦτο ἐκ τῆς ὀργῆς.

— Ὅχι! δέν θά σᾶς εἶπω τίποτε, και δέν θά εἰσέλθετε!

— Θά τὸ ἰδοῦμε! εἶπεν ὁ Σπέρβερ προχωρῶν πρὸς τὸ σπήλαιον.

Ὁ βαρώνος ἐξήγαγε τὴν κυνηγετικὴν του μάχαιραν, ἐγὼ δέ, βλέπων τοῦτο, ἠθέλησα νά ριθῶ μετὰξὺ αὐτῶν. Δυστυχῶς ὅμως, ὁ κύων, ὃν ἐκράτουν διὰ τῆς αἰδέσεως, μοι ἐξέφυγε τῶν χειρῶν διὰ βιαίας κινήσεως, ἥτις μ' ἔριψε χαμαί. Ἐνόμισα τὸν βαρώνον χαμένον· ἀλλὰ τὴν αὐτὴν στιγμήν ἀγρία κραυγὴ ἠκούσθη ἐκ τοῦ βάθους τοῦ σπηλαίου· ἐγειρόμενος δέ, εἶδον τὴν γραίαν ὀρθίαν πλησίον τοῦ πυρός, με ἐσχισμένην τὴν ἐσθῆτα, τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ὀπίσω κεκλιμένην, τὴν κόμην κυμαινομένην ἐπὶ τῶν ὤμων. Ὑψου πρὸς οὐρανὸν τοὺς μακροὺς και σκελετώδεις βραχίονας, και ἐξέπεμπε πενθίμους οὐρλισμούς, ὁμοίους πρὸς τοὺς οὐρλισμούς πεινασμένου λύκου κατὰ τὰς χειμερινὰς νύκτας.

Οὐδέποτε, ἐν τῇ ζωῇ μου, εἶδόν τι τοσοῦτον φρικῶδες. Ὁ Σπέρβερ, ἀκίνητος, με τὸ βλέμμα ἀπλανές, με τὸ στόμα ἡμιάνοικτον, ἐφαίνετο ὡσεὶ ἀπολιθωμένος. Ὁ κύων αὐτός, ἐπὶ τῇ ἀπροσδοκῆτῳ ἐκείνῃ ἐμφανίσει, εἶχε σταματήσει ἐπὶ τινὰ δευτερόλεπτα, ἀλλὰ, κυρτῶν αἴφνης τὸ σῶμα, και ὀρθῶν τὰς τρίχας ἐξ ὀργῆς, ἐπανέλαβε τὸν δρόμον του μετὰ βρυχηθμοῦ ἀνυπομονησίας, ἥτις μοι ἐνεποίησε φρίκην. Ἡ ὀπὴ τοῦ σπηλαίου εὐρίσκετο οκτῶ ἢ δέκα πόδας ἀνωθεν τοῦ ἐδάφους, ἀλλως, θά ἔφθανεν ἐκεῖ δι' ἐνὸς και μόνου πηδήματος. Νομίζω ὅτι βλέπω ἀκόμη τὸν βαρώνον ριπτόμενον πρὸ τῆς γραίας και φωνάζοντα διὰ σπκραζικαροδίου κραυγῆς:

— Μητέρα μου!

Ὁ κύων ἔκαμε τελευταῖον πῆδημα· ὁ δὲ Σπέρβερ, ταχὺς ὡς ἀστραπή, ἐσκόπευσε διὰ τοῦ πυροβόλου του και ἀφῆκε τὸν κύων νεκρὸν πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ βαρώνου.

Πάντα ταῦτα εἶχον γείνη ἐντός δευτερολέπτου. Ἡ στενωπὸς ἐφωτίσθη στιγμιαίως, ἢ δὲ μεμακρυσμένη ἠχώ μετέδιδε τὸν κρότον εἰς τὰ βάθη τῆς. Εἶτα ἡ σιγὴ ἐπῆλθε βαθυτέρα, ὡς τὸ σκότος μετὰ τὴν ἀστραπήν.

Ὅτε ὁ καπνὸς τῆς πυρίτιδος διελύθη εἶδον τὸν Λιβερλέ κείμενον ἐπὶ τῆς βάσεως τοῦ βράχου, τὴν δὲ γραίαν λιπό-

θυμον εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ βαρώνου. Ὁ Σπέρβερ, κάτωχρος, θεωρῶν τὸν κόμητα διὰ βλοσυροῦ βλέμματος, ἐστήριξεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τὸν κόπανον τοῦ δικαίου του, συνεσταλμένον ἔχων τὸ πρόσωπον και τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡμικλειστοὺς ἐκ θυμοῦ.

— Κύριε Βλούδερικ, εἶπε, τείνων τὴν χεῖρα πρὸς τὸ σπήλαιον, ἐφόνευσα τὸν καλλίτερόν μου φίλον διὰ νά σώσω αὐτὴν τὴν γυναῖκα . . . τὴν μητέρα σας! . . . Εὐχαριστήσατε τὸν Θεόν, ὅτι ἡ τύχη τῆς συνδέεται με τοῦ κόμητος . . . Πηγαίνετε τὴν μακρὰ! . . . πολὺ μακρὰ! . . . ἀναγκάσατέ τὴν νά μὴν ἔλθῃ πλέον ἐδῶ. . . διαφορετικὰ δέν ἐγγυῶμαι διὰ τὸν γέρον Σπέρβερ!

Εἶτα, ρίψας θλιβερόν βλέμμα πρὸς τὸν κύων:

— Δυστυχῆ Λιβερλέ! ἐγόγγυσε, νά τί μοῦ ἐμελλε ἐδῶ! . . . Ἐλα, Φρίτζ. . . ἄς πηγαινοῦμεν . . . ἄς φεύγωμεν . . . μοῦ φαίνεται ὅτι δέν ἔμπορῶ νά κρατήσω τὸν ἐκυτόν μου.

Κρατήσας δὲ τὸν ἵππον ἐκ τῆς χαίτης ἠθέλησε ν' ἀναβῆ ἐπὶ τοῦ ἐπιπίου· ἀλλ' αἴφνης κλίνας τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ τραχήλου τοῦ ἵππου του, ἀνελύθη εἰς λυγμούς ὡς παιδίον.

ΙΔ'

Ὁ Σπέρβερ ἀνεχώρησε φέρων μεθ' ἑαυτοῦ τὸν Λιβερλέ τετιλυγμένον ἐντός τοῦ μανδύου του. Δέν τὸν ἠκολούθησα, τὸ καθῆκον μ' ἐκράτει παρὰ τῆς γραίας. Δέν ἠδυνάμην νά ἐγκαταλείπω τὴν δυστυχῆ ἐκείνην, χωρὶς νά με τύπη ἡ συνείδησις.

Ἀφ' ἐτέρου δέ, ἄς τὸ ὁμολογήσω, ἡμην περιέργος νά ἴδω ἐκ τοῦ πλησίον τὴν παρὰδοξον ἐκείνην ὑπαρξίν, και, μόλις ὁ Σπέρβερ ἀνεχώρησεν, ἀνερχίθη εἰς τὸ σπήλαιον.

Ἐπὶ εὐρέος μανδύου, ἐξ ἐρυθροῦ δέρματος, περιερραμμένου ἐκ μεταξῆς ἐξηπλοῦτο ἡ γραίκα, περιτετυλιγμένη ἐντός τῆς πορφύρας ἐσθῆτός τῆς, με τὰς χεῖρας συνεσφιγμένας ἐπὶ τοῦ στήθους, και με χρυσοῦν βέλος διαπερασμένον ἐν τῇ πολιᾷ κόμῃ τῆς.

Χίλια ἐὰν ἔζων ἔτη, ἢ εἰκὼν τῆς γραίας δέν θά ἐξηλείφετο τῆς μνήμης μου· ἢ ὡσπερ ἱέρακος ἐκείνη κεφαλὴ, σειομένη ὑπὸ τῶν τελευταίων σπασμῶν τῆς ἀγωνίας, ὁ ἀπλανὴς ἐκείνος και ἀποκρυσταλλωμένος ὀφθαλμὸς, τὸ ἡμιάνοικτον ἐκείνο στόμα, παρίστων ἀπαίσιον θέαμα. Τοιαύτη πρέπει νά ἦτο κατὰ τὴν τελευταίαν αὐτῆς ὥραν, ἢ φοβερὰ βασιλίσσα Φριδεγόνδη.

Ὁ βαρώνος, γονυκλινὴς παρ' αὐτῆς, προσεπάθει νά τὴν ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν ζωὴν. Ἐκ πρώτης ὅμως ὄψεως εἶδον, ὅτι οὐδεμία ὑπῆρχε πιθανότης σωτηρίας, και μετὰ βαθείας συγκινήσεως ἔκυψα ἵνα λάβω τὸν βραχιονά τῆς.

— Μὴν τὴν ἐγγίζετε! ἐφώναξεν ὀργίλως ὁ βαρώνος, σᾶς τὸ ἀπαγορεύω!

— Εἶμαι ἰατρός, κύριε.

Μὲ προσέβλεψεν ἐν σιγῇ ἐπὶ τινὰ λεπτά, εἶτα, ἐγειρόμενος:

— Συγγνώμην, κύριε, εἶπε χαμηλοφώνως, συγγνώμην!

Ἦτο κάτωχρος, τὰ χεῖλη του ἔτρεμον.

— Τί σκέπτεσθε; ἐξηκολούθησεν.

— Τετέλεσται! . . . ἀπέθανε!

Χωρὶς νά προφέρῃ λέξιν, ὁ δυστυχῆς, ἐκάθησεν ἐπὶ λίθου και στηρίξας τὸ μέτωπον ἐπὶ τῆς χειρός, ἔμεινε με τὸ βλέμμα ἀπλανές ὡσεὶ παράφρων.

Ἐγὼ συνεσπειρώθην παρὰ τῆ ἐστία, θεωρῶν τὴν φλόγα, ἀνερχομένην πρὸς τὸν θόλον τοῦ σπηλαίου και ρίπτουσαν χαλκόχρους λαμπηδόνας ἐπὶ τοῦ ψυχροῦ προσώπου τῆς γραίας.

Ἐμείναμεν ὥραν ὄλην σιωπηλοί.

— Κύριε, εἶπεν αἴφνης ὁ βαρώνος ἐγειρῶν τὴν κεφαλὴν, πάντα ταῦτα με κάμνουν νά ἀπωλέσω τὸ λογικόν μου. . . Ἴδου ἡ μήτηρ μου. . . πρὸ εἰκοσι και ἑξ ἐτῶν ἐνόμιζον ὅτι τὴν γαρίζω, ἀλλ' ἴδου κόσμος μυστηρίων και φρίκης ἀνοίγεται πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου. . . Εἶσθε ἰατροί. . . Εἶδατέ ποτε τοσοῦτον φρικῶδες γεγονός;

— Κύριε, ἀπεκρίθη, ὁ κόμητος τοῦ Νιδέκ ὑποφέρει ἐξ ἀσθενείας παρεχούσης παρὰδοξον ὁμοιότητος χαρακτῆρα πρὸς τὸν τῆς μητρὸς ὡμῶν. Ἐὰν ἔχετε ἀρκετὴν πρὸς ἐμὲ ἐμπιστοσύνην, ὥστε νά μοι ἀποκαλύψετε τὰ γεγονότα, ὧν ὑπῆρξατε μάρτυς, θά σᾶς ἀνακοινώσω και ἐγὼ ἐκεῖνα, ἄτινα εἶνε γνωστὰ εἰς ἐμέ· διότι φρονῶ, ὅτι ἡ ἀνταλλαγὴ αὕτη δυνατὸν νά μοι παράσχῃ τὸ μέσον νά σώσω τὸν ἀσθενῆ.

— Προθύμως, κύριε.

Και ἀνευ ἀναβολῆς μοι διηγήθη, ὅτι ἡ βαρωνίς τοῦ Βλούδερικ, ἀνήκουσα εἰς μίαν τῶν πρώτων τῆς Σαξωνίας οἰκογενειῶν, ἐταξείδευε κατ' ἔτος, τὸ φθινόπωρον, εἰς Ἰταλίαν, συνοδευομένη ὑπὸ γέροντός τινος ὑπνρέτου, κατέχοντος ὄλην αὐτῆς τὴν ἐμπιστοσύνην. Ὅτι ὁ γέρον οὗτος, ἐν ὥρᾳ θανάτου, ἐπεθύμησε νά ὀμιλήσῃ ἰδιαιτέρως εἰς τὸν υἱὸν τοῦ ἀρχαίου του κυρίου, και κατὰ τὴν ὑπερτάτην ἐκείνην στιγμήν τῷ ἀπεκάλυψεν, ὅτι τὸ ταξείδιον τῆς μητρὸς του εἰς Ἰταλίαν ἦτο πρόφασις διὰ νά κάμῃ ἐκδρομὰς εἰς τὸ Μέλαν Δάσος· ἐκδρομὰς, τῶν ὁποίων ὁ ἴδιος ἠγνόει τὴν αἰτίαν, ἀλλ' αἰτίνας εἶχον βεβαίως τι τὸ φρικῶδες, διότι ἡ βαρωνίς ἐπανήρχετο ἐξηντημένη, ρακένδυτος, ἡμιθανής, και εἶχεν ἀνάγκην πολλῶν ἐβδομαδῶν ἀναπαύσεως, ὡπως ἀναλάβῃ ἐκ τῶν φοβερῶν κόπων τῶν ἡμερῶν ἐκείνων. Ἴδου τί ὁ γέρον ὑπνρέτης διηγήθη ἀπλῶς εἰς τὸν νεαρόν βαρώνον, νομίζων ὅτι ἐκπληροῖ ἱερὸν καθῆκον. Ὁ δὲ υἱός, θέλων παντὶ τρόπῳ νά γνωρίσῃ τὴν ἀλήθειαν, ἐξηκρίβωσεν, αὐτὸ ἐκείνο τὸ ἔτος, τὸ δυσεξήγητον γεγονός, ἀκολουθῶν κρυφίως τὴν μητέρα του μέχρι Βάδεν. Τὴν εἶδεν εἰσδύουσαν εἰς τὰς φάραγγας τοῦ Μέλανος Δάσους, και τὴν ἠκολούθησεν, οὕτως εἰπεῖν, βῆμα πρὸς βῆμα. Τὰ ἔχνη, ἄτινα ὁ Σεβάλτ εἶχε πα-

ρατηρήσει εἰς τὸ ὄρος, ἦσαν ἰδικά του.

Ὅτε ὁ βαρῶνος ἐπεράτωσε τὴν ἐκμυστήρευσιν ταύτην, ἐνόμισα καλὸν νὰ τῷ ἀνακοινώσω τὴν παράδοξον ἐπιρροήν, ἣν ἡ ἐμφάνισις τῆς γραΐας ἐξήσκει ἐπὶ τῆς υἰείας τοῦ κόμητος, καὶ πᾶσαν ἄλλην περιπέτειαν τοῦ ἀπαισίου ἐκείνου δράματος.

Ἀμφότεροι ἐξεπλάγημεν ἐκ τῆς ὁμοιότητος τῶν γεγονότων ἐκείνων, ἐκ τῆς μυστηριώδους ἐλξέως, ἣν τὰ ὄντα ἐκεῖνα ἐξήσκει ἐπ' ἀλλήλων, χωρὶς νὰ γνωρίζονται, ἐκ τοῦ τραγικοῦ δράματος, ὅπερ παρίσταν ἐν ἀγνοίᾳ των, ἐκ τῆς ἀκριβοῦς γνώσεως, ἣν ἡ γραΐα εἶχε τῶν κρυφωτέρων ἐξόδων τοῦ φρουρίου, μηδέποτε ἰδοῦσα αὐτὸ κατὰ τὸ παρελθόν, ἐκ τῆς ἐσθῆτος, ἣν περιβάλλετο κατὰ τὰς περιστάσεις ἐκείνας, ἣν ἠδυνήθη νὰ εὕρῃ εἰς μυστηριώδη τινὰ κρύπτῃ ἀνακαλυφθεῖσαν διὰ μαγνητικῆς τινος διορατικότητος.

Ἀμφότεροι κατελήξαμεν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι τὰ πάντα εἶνε μυστηριώδη εἰς τὴν ἡμετέραν ὑπαρξίν, καὶ ὅτι τὸ μυστήριον τοῦ θανάτου εἶνε ἴσως τὸ ἐλάχιστον ἐξ ἐκείνων, ἅτινα ὁ Θεὸς μᾶς ἀποκορύπτει, καίτοι μᾶς φαίνεται τὸ σπουδαιότερον πάντων.

Ἡ νύξ, ἐν τούτοις ὑπεχώρει εἰς τὰς πρώτας ἀκτῖνας τῆς ἡοῦς. Ἦκουσθη χρεμετισμὸς ἐν τῷ βάθει τῆς φάραγγος· καὶ μετ' ὀλίγον εἶδομεν ἔλκηθρον ὀδηγούμενον ὑπὸ τοῦ ὑπρέτου τοῦ βαρῶνου. Ἦτο πλῆρες ἀχύρου καὶ ἐραπλωμάτων. Ἐθέσαμεν τὴν γραΐαν ἐπ' αὐτοῦ.

Ἀνέβην ἐπὶ τοῦ ἵππου μου, ὅστις ἐφαίνετο ἀνυπομονῶν νὰ τρέξῃ ἵνα θεμαῖν τὰς παγωμένας κνήμας του. Συνώδευσα τὸ ἔλκηθρον μέχρι τῆς ἐξόδου τῆς φάραγγος, ἀπεχαιρέτισα μετὰ συμπαθοῦς οἴκτου τὸν βαρῶνον διευθυνόμενον πρὸς τὸ Κίρσλανδ, καὶ ἐπορεύθην πρὸς τοὺς πύργους τοῦ Νιδέκ.

Περὶ τὴν ἐνάτην ἡμῆν παρὰ τῆ κομήσῃ Ὀδηλίᾳ καὶ διηγούμενῃ αὐτῇ τὰ πάντα.

Ἐπισκεψάμενος εἶτα τὸν κόμητα τὸν εὖρον πολὺ καλλίτερα.

Ἦσανετο ἀδυναμίαν τινὰ, φυσικὴν ἄλλως τε μετὰ τὰς φοβεράς κρίσεις ἃς εἶχε διέλθει, ἀλλ' εἶχεν ἤδη συνέλθει· ὁ δὲ πυρετὸς εἶχε παύσει ἀπὸ τῆς προηγούμενης ἐσπέρας.

Τὰ πάντα ὑπισχοῦντο ταχεῖαν τὴν ἰακίν.

Μετὰ τινὰς ἡμέρας βλέπων τὸν κόμητα εἰς ἀνάρρωσιν, ἠθέλησα νὰ ἐπανέλθω εἰς Τυβίγγην, ἀλλ' οὗτος μὲ παρεκάλεσε τὸσον θερμῶς, ὥστε δὲν ἠδυνήθην ν' ἀνχωρήσω.

Θὰ ἐνθυμοῦμαι πάντοτε τὸ πρῶτον κυνήγιον κάπρου, εἰς τὸ ὁποῖον ἔλαβον τὴν τιμὴν νὰ παρευρεθῶ μετὰ τοῦ κόμητος, καὶ τῆς ἐπανόδου εἰς τὸ φρούριον μετὰ δωδεκάωρον πορείαν διὰ τῶν χιόνων τοῦ Μέλανος Δάσους. Δειπνήσας, ἀνηρχόμεν εἰς τὸν πύργον μου, ὅτε, ἐνῶ διέβαινον πρὸ τοῦ δωματίου τοῦ Σπέρβερ, εὐθυμοί φωναὶ ἐπληξαν τὰ ὠτά μου. Ἔστην καὶ

εὐχάριστον θέαμα παρουσιάσθη εἰς τὸ βλέμμα μου διὰ τῆς ἀνοικτῆς θύρας.

Περὶ τὴν δρυϊνὴν τράπεζαν συνωστίζοντο εἴκοσι μειδιῶσαι φυσιογνομίαι. Δύο σιδηροὶ λαμπτήρες, κρεμάμενοι ἐκ τοῦ θόλου, ἐφώτιζον τὸν φαιδρὸν ὄμιλον.

Τὰ ποτήρια συνεκρούοντο.

Ὁ Σπέρβερ, ὑψωνε τὴν στιγμὴν ἐκείνην, τὸ κύπελόν του ἄδων τὸ ἄσμα τοῦ Ἄετοῦ τοῦ Μέλανος, ἐνῶ ὁ πορφυροῦς ἀφρὸς τοῦ Ρεδενσταίν ἔτρεμεν ἐπὶ ἐκάστης τῶν τριχῶν τοῦ μύστακος του.

Βλέπων με διέκοψε τὸ ἄσμα, καὶ τείνων μοι τὴν χεῖρα·

— Σὺ μονάχα ἔλειπες, Φρίτζ, ἀνέκραξεν. Ἀπὸ πολὺν καιρὸ δὲν ἤμουν εὐτυχισμένος καθὼς ἀπόψε... Καλῶς ὦρισες! Ἐορτάζομε τὴν ἀνάρρωσιν τοῦ κόμητος καὶ ὁ Κνασβούρστ μᾶς διηγείται ταῖς ἱστορίας του.

Πάντες ἐστράφησαν· αἱ ἐγκαρδιώτεραι δεξιώσεις μοὶ ἐπεδαφιεύθησαν.

Ὁ Σεβάλτ μ' ἐτοποθέτησε παρὰ τῆ Μαρίᾳ Λαγούτ, καὶ πρὶν ἔτι συνέλθω ἐκ τῆς ἐκπλήξεως, μοὶ προσέφερε παμμέγεθες ποτήριον ἐκ κρυστάλλου τῆς Βοημίας.

Ἡ ἀρχαία αἶθουσα ἀντήγει ἐκ τῶν γελώτων, ὁ δὲ Σπέρβερ, περιβάλλων τὸν λαιμόν μου διὰ τοῦ ἀριστεροῦ βραχίονος καὶ ὑψὼν σοβαρῶς διὰ τῆς δεξιᾶς τὸ ποτήριον, ἔλεγεν·

— Νά, τὸ παιδί μου!.. Αὐτὸς καὶ ἐγώ... ἐγὼ καὶ αὐτό, ἕως ν' ἀποθάνω!.. Πίνω εἰς υἰείαν τοῦ ἱατροῦ Φρίτζ!

Πάντες ἐπανέλαβον τὴν πρόποσιν τοῦ Σπέρβερ. Ἐπῆλθεν εἶτα στιγμὴ σιωπῆς... ὅλοι ἔπινον... εἶτα εἰς καὶ μόνος κρότος... πάντα τὰ ποτήρια ἠγγίζον συγχρόνως τὴν τράπεζαν.

— Εὐγε! ἐφώνησεν ὁ Σπέρβερ.

Στραφεὶς δὲ πρὸς με·

— Φρίτζ, εἶπε, ἐπίαμεν εἰς υἰείαν τοῦ κόμητος καὶ τῆς δεσποινίδος Ὀδηλίας... Καὶ σὺ θὰ κάμῃς τὸ ἴδιο!

Ἦναγκάσθη δις νὰ κενώσω τὸ ποτήριον.

Ὁ Σπέρβερ ἐτραγῶδει καὶ ἐγέλα συνεχῶς.

Αἶφνης, θέτων τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καμπούρας τοῦ νάνου·

— Σιωπῆ! εἶπε μὲ βροντώδη φωνήν, ὁ Κνασβούρστ, ὁ ἀρχαιοφύλαξ μᾶς θέλει νὰ ὀμιλήσῃ!... Ἡ καμπούρα αὐτῆ, βλέπετε, εἶνε ἡ ἠχώ τοῦ ἀρχαίου φρουρίου τοῦ Νιδέκ!..

Ὁ δὲ Κνασβούρστ, ἀντὶ νὰ ἐκλάβῃ ἐπὶ κακὸν τὰς λέξεις τοῦ γέροντος φίλου του, τὸν προσέβλεψε τρυφερῶς καὶ εἶπεν·

— Καὶ σὺ, Σπέρβερ, εἶσαι εἰς τῶν ἀρχαίων ἐκείνων ἱποπότων, ὧν τὴν ἱστορίαν σοὶ διηγῆθην!.. Naί, ἔχεις τὸν βραχίονα, τὸν μύστακα, καὶ τὴν καρδίαν ἀρχαίου reiter!..

— Φθάνει, κόλακα! εἶπε συγκεκινημένος ὁ Σπέρβερ.

Καί, στραφεὶς πρὸς τὸν ὄμιλον·

— Σιωπῆ λοιπόν, κύριοι! ὁ φίλος μᾶς Κνασβούρστ θὰ μᾶς εἰπῇ τὴν ἴδια ἱστορία, τὴν ὁποία πρὶν μᾶς διηγῆθῃ.

— Καὶ διατί ὄχι καμμίαν ἄλλην; ἠρώτησεν ὁ κυρὸς.

— Καλλίτερα τὴν ἴδια.

— Γνωρίζω, ἄλλας ὠραιότερας.

— Κνασβούρστ, εἶπεν ὁ κυνηγός, σοβαρῶς ὑψὼν τὸν δάκτυλον, ἔχω τοὺς λόγους μου, διὰ νὰ θέλω ν' ἀκούσω τὴν ἴδια ἱστορία. Πὲς τὴν μὲ ἴδια λόγια ἂν θέλῃς, ἀλλὰ πὲς τὴν... λέγει πολλὰ πράγματα! Φρίτζ, ἀκούσέ τὴν!

Ὁ Κνασβούρστ, εὐθυμὸς ἤδη ἐκ τῶν γενναίων σπονδῶν, ἐστήριξε τοὺς ἀγκῶνας ἐπὶ τῆς τραπέζης, καὶ δι' ὀξείας φωνῆς ἤρχισεν·

— Λοιπόν! ὁ Βερνάρδος Χερτζῶγ, ὁ μέγας χρονογράφος, διηγείται ὅτι ὁ ἀρχὸν Οὐγὸς ἔφθασεν εἰς ἠλικίαν ὀγδοήκοντα καὶ δύο ἐτῶν, χωρὶς οὐδέποτε ν' ἀποθέσῃ τὸν ὄπλισμόν του· μόνον ἐδυσκολεύετο ἀναπνεῖν. Ἡμέραν τινὰ, καλέσας τὸν ἱερέα τοῦ Ὁθωνα τοῦ Βουρλάχ, τὸν πρωτότοκόν του υἱὸν Οὐγὸν, τὸν δευτερότοκον Βάρτωλον, καὶ τὴν θυγατέρα του Βέρθαν τὴν Ἐρυθράν, σύζυγον τοῦ Σάξωνος ἱπποτοῦ Βολδερίκου, εἶπεν αὐτοῖς·

«Ἡ μήτηρ σας, ἡ Λύκαινα, μοὶ ἐδάνεισε τοὺς μεγάλους αὐτῆς ὄνυχας... καὶ ἔμιξε τὸ αἷμά της μετὰ τοῦ ἰδικοῦ μου.. Δι' ὕμῶν θ' ἀναγεννᾶται ἀπὸ αἰῶνος εἰς αἰῶνα, καὶ θὰ κλαίῃ εἰς τὰς χιόνας τοῦ Μέλανος Δάσους!.. Καὶ οἱ μὲν θὰ εἴπωσιν: «Εἶνε ὁ ἄνεμος, ὅστις συρίζει», οἱ δὲ: «Εἶνε ἡ γλαυξ!».. Ἀλλὰ θὰ ἦναι τὸ αἷμά σας, τὸ ἰδικόν μου, τὸ αἷμα τῆς Λυκαίνης, ἥτις μὲ ἠνάγκασε νὰ στραγγάλισω τὴν πρώτην μου σύζυγον, τὴν ἀγαθὴν Ἐδβίγγην... Naί, ἡ Ἐδβίγγη ἀπώλετο διὰ τῶν χειρῶν μου... Κατηραμένη ἔστω ἡ Λύκαινα... διότι γέγραπται: «Θὰ τιμωρήσω τὸ ἔγκλημα τοῦ πατρὸς εἰς τοὺς ἀπογόνους αὐτοῦ, ἕως οὗ δικαιοσύνη γένηται!»

Καὶ ὁ γέρον Οὐγὸς ἀπεβίωσεν.

Ἐκ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ὁ ἄνεμος κλαίει, ἡ γλαυξ κακαβίζει· οἱ δὲ διαβάται, πλανηθέντες τὴν νύκτα, ἀγνοοῦσιν ὅτι εἶνε τὸ αἷμα τῆς Λυκαίνης, τὸ ὁποῖον κλαίει.. τὸ ὁποῖον, λέγει ὁ Χερτζῶγ, ἀναγεννᾶται καὶ θ' ἀναγεννᾶται, ἀπὸ αἰῶνος εἰς αἰῶνα, μέχρι τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ἡ πρώτη σύζυγος τοῦ Οὐγὸν, Ἐδβίγγη ἡ Ξανθὴ, ἐμφανισθῇ εἰς τὸ Νιδέκ ὑπὸ μορφήν ἀγγέλου, ἵνα παρηγορῇ καὶ συγχωρῇ...

Ὁ Σπέρβερ, ἐγειρόμενος καὶ λαμβάνων λαμπτήρα, ἐξήτασε τὰς κλειδας τῆς βιβλιοθήκης.

Μοὶ ἔνευσε νὰ τὸν ἀκολουθήσω.

Διήλθομεν ταχέως τὴν μεγάλην αἶθουσαν, καὶ τὴν αἶθουσαν τῶν ὄπλων, μετ' ὀλίγον δὲ ἡ αἶθουσα τῶν ἀρχείων ἐφάνη εἰς τὸ βάθος τοῦ ἀπεράντου διαδρόμου.

Πᾶς θόρυβος εἶχε παύσει· τὸ φρούριον ἐφαίνετο ἔρημον.

Ἐνίστε, στρέφων τὴν κεφαλὴν, ἔβλεπε τὰς σκιας ἀμφοτέρων ἡμῶν, μηχανομένους ἐπ' ἀπειρον καὶ ὀλισθαινούσας ὡς φαντάσματα ἐπὶ τῶν ὑψηλῶν παραπετασμάτων.

Ἦμην συγκεινημένος... ἐφοβούμην!
Ὁ Σπέρβερ ἠνέφξε βιαίως τὴν ἀρχαίαν δρυϊνὴν θύραν, καὶ ὑψῶν τὸν λαμπτήρα, ὠχρὸς τὴν ὄψιν, μὲ ἠνωρθωμένην τὴν κόμην, εἰσῆλθε πρῶτος.

Τὸν ἠκολούθησα.

Ἀφοῦ ἔφθασε πρὸ τῆς εἰκόνας τῆς Ἐδβίγης, ἧς ἡ πρὸς τὴν νεαρὰν κόμησσαν ὁμοιότης μὲ εἶχεν ἐκπλήξει, κατὰ τὴν πρῶτην εἰς τὴν βιβλιοθήκην ἐπίσκεψίνμου, ἔστη, καὶ διὰ σοβαροῦ τόνου φωνῆς, μοι εἶπεν·

— Αὐτὴ εἶνε ἐκείνη, ἡ ὁποία εἶνε προωρισμένη νὰ ἐπανεέλθῃ διὰ νὰ παρηγορῇ καὶ συγχωρῇ! Καὶ ἐπανῆλθεν! Αὐτὴν τὴν στιγμήν εἶνε κάτω, πλησίον εἰς τὸν γέροντα. Κῦτταζε, Φρίτζ, τὴν ἀναγνωρίζεις; εἶνε ἡ Ὀδηλία!

Εἶτα, στραφείς πρὸς τὴν εἰκόνα τῆς δευτέρας συζύγου τοῦ Οὐγού·

— Ἐκείνη, προσέθηκεν, εἶνε Οὐλδίνα ἡ Λύκαινα... Ἐκλαίει χίλια ἔτη εἰς τὰς φάραγγας τοῦ Μελανοῦ Δάσους... καὶ ἔγεινεν ἡ αἰτία τοῦ θανάτου τοῦ δυστυχῆ μου Λιβερέ!... Ἀλλὰ εἰς τὸ ἐξῆς οἰκόμητες τοῦ Νιδεκ ἤμποροῦν νὰ κοιμῶνται ἡσυχά: «Διότι ἔγεινε δικαιοσύνη, καὶ ὁ κάλὸς τῆς οἰκογενείας ἀγγελος ἐπανῆλθεν!»

ΑΝΤ. Φ.

ΤΕΛΟΣ

Εἰς τὸ πρῶτον :

Ἡ ΕΡΩΤΙΚΗ ΕΠΑΥΛΙΣ

καὶ

ΠΟΤΗΡΙΟΝ ΠΛΗΡΕΣ ΖΑΧΑΡΩΔΟΥΣ ΥΔΑΤΟΣ

Διήγημα André de Bellecombe

ΚΑΡΟΛΟΥ ΔΙΚΕΝΣ

ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ ΕΝΟΣ ΜΑΘΗΤΟΥ

Διήγημα

Ἦμην πάντοτε θυμῶδες παιδίον· λέγουσιν ὅμως, ὅτι ἐνίοτε ἤμην σχεδὸν φίλος, ἔστιν ὅτε καὶ πρῶτος καὶ πλήρης ἀγάπης· ἀλλ' ὁ πατήρ μου ἀδυνατῶν νὰ μὲ διοικῇ κατ' οἶκον, μ' ἔστειλεν εἰς τὸ σχολεῖον· ἀλλ' ἐν τε τῷ οἴκῳ καὶ τῷ σχολεῖῳ ἐξυλιζόμην ἐγὼ μᾶλλον παντός ἄλλου, ὃν εἶδόν ποτε ἢ περὶ οὗ ἤκουσα· διηνεκῆς μαστίγωσις ἦτο ἡ ζωὴ μου. Τρόπον τοῦ ἀνατρέφειν καὶ διορθοῖν καλλίτερον τούτου δὲν ἐγίνωσκον, καὶ μέχρι σήμερον ἐνθυμοῦμαι, πῶς ὁ πατήρ καὶ ὁ διδάσκαλός μου ἐσυνειθίζον νὰ λέγωσιν, ὅτι «ἤθελον νὰ διώξωσι ραβδιζόντες τὸν διάβολον ἀπὸ μέσα μου».

Ἡ φράσις αὕτη ἐνεκολάφθη καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν ὑπαρξίν μου, καὶ ἐν συναισθήσει περιέφερον αὐτὴν πανταχοῦ· τὸσον δὲ συχρὰ ἤκουον αὐτήν, ὥστε ἀμυδροῶς πως εἰσῆλθεν εἰς τὸν νοῦν μου ἡ ἰδέα, ὅτι πράγματι κατειχόμεν ὑπὸ τοῦ διαβόλου, καὶ ὅτι δικαίως προσεπάθουν νὰ τὸν ἐκβάλωσιν ἀπ' ἐμοῦ· καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν τοῦτο ἦτο ἀσάφές τι αἰσθημα ἐν ἐμοί· κατόπιν ὅμως συμβάντα τινὰ κατέστησαν αὐτὸ σαφέστερον.

Ὁ χρόνος παρήρχετο κατὰ τὸν παλαιὸν τρόπον· ἐξηκολούθουν νὰ φέρωμαι κακῶς, καὶ νὰ τιμωρῶμαι πάντοτε μὲ τιμωρίαν τρομεράν, ἧτις ἄφινε τὸ σῶμά μου πληγωμένον, καὶ ἀπεσκλήρυνε τὴν καρδίαν μου εἰς λίθον· ἔδρακνον τὴν γλῶσσάν μου εἰς βαθμὸν τοῦ νὰ μαυρίσῃ καὶ νὰ πρισθῇ, ἵνα μὴ εἶπω ὅτι μετενόουν ἐφ' ᾧ ἔπρακτον. Ἡ μετάνοια τότε ἦτο συνώνυμος τῇ δειλίᾳ καὶ κατασχύνῃ. Τέλος δ' ἐγεννήθη ἐν ἐμοὶ αἰσθημα ὑπερφάνου καρτερίας· ἐσεμνυόμην ἐπὶ τοῖς παθήμασι, διότι ἀπέβαινον νικητῆς δι' αὐτῶν· οἱ διδάσκαλοι καὶ ἀν' ἐμαστίγουν μέχρι λειποθυμίας, δὲν ἠδύνατο νὰ μὲ δαμάσωσιν· ἡ καρτερία μου ἦτο μείζων τῶν βασανιστηρίων, καὶ ἡ σταθερότης μου ἀνωτέρα τῆς θελήσεώς των. Ναί, ἠγαγάζοντο νὰ τὸ ὁμολογήσωσιν. Ἐνίκων αὐτούς· ὁ διάβολος ἠνοεῖτο νὰ ἐξέλθῃ ἀπ' ἐμοῦ ὑπὸ τοὺς ραβδισμούς των, καὶ ὡς ἀνήκων εἰς ἐμὲ ἔμενεν ἐν ἐμοί.

Ὅταν ἀναπολῶ τὸν χρόνον ἐκεῖνον τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας, μοι φαίνεται ὡς νὰ ἔβλεπον ἀχανῆ ἔκθλασιν ἐρήμου γῆς διασαρουμένην ὑπὸ φλογερῶν ἀνεμοστροβίλων. Παντοειδῆ πάθη συνετάρασσον τὴν ψυχὴν μου, διανοητικὴ ἀνησυχία καὶ τύρβη, πᾶλη καὶ ταραχὴ καὶ ἀδιάρλειπος ὀδύνη· αὕτη εἶναι ἡ εἰκὼν τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας.

Ὀλίγους φίλους εἶχον ἐν τῷ σχολεῖῳ· τὰ παιδιά μ' ἐφοβοῦντο φυσικώτατα· καὶ ἀπέειχον πάσης μετ' ἐμοῦ οικειότητος, ἀφ' οὗ διετέλουν ὑπὸ τοσοῦτον ἰσχυρὰν κατάρκισιν. Ἀντεξεδιουμένη διὰ τοῦτο καταφερόμενος ἀγρίως κατ' αὐτῶν. Εἰς μόνος ἐφέρετο φιλικῶς πρὸς ἐμέ, Ἐρβέρτος Φέρραρ ὀνόματι, καὶ οὗτος μόνον ἀντηγαπάτο ὑπ' ἐμοῦ. Ναί, ἀντηγαπάτο. Εὐκόλως δύνασθε νὰ πιστεύσητε, ὅτι παῖς ἔνθερμος, ὁποῖος ἤμην ἐγὼ, καίτοι ἀκράτητος ἐν τῇ ὀργῇ μου, μεμονωμένος καὶ ἀποφευγόμενος παρὰ πάντων — ἠδυνάμην ν' ἀγαπήσω ὃν τινὰ δῆποτε ὅμοιον τῷ Ἐρβέρτῳ! Ἦτο ὁ ἐκλεκτός τοῦ σχολεῖου· ὁ εὐγενέστατος καὶ ὁ παρὰ πάντων ἀγαπώμενος, ὑπὸ τε τῶν διδασκάλων καὶ τῶν μαθητῶν. Ἦτο πρῶτος ἐν πᾶσιν, εὐφρέστατος, ὡς νεαρός Ἀπόλλων ἐν τῷ μέσῳ βουκόλων· ὑπέρτατος κατὰ τὴν χάριν καὶ ρώμην ἐν τῇ αὐγῇ τῆς ἡλικίας· οὐδέποτε εἶδόν τινὰ τοσοῦτον ἀπηλλαγμένον φιλαυτίας, κεχαριτωμένον, φιλόπονον, φιλόστοργον καὶ δίκαιον, τοσοῦτον πρῶτον καὶ τοσοῦτον ρωμαλέον.

Ἦμεθα φίλοι — σταθεροὶ καὶ στερεοὶ φίλοι. Οἱ λοιποὶ παῖδες καὶ οἱ παιδονόμοι, καὶ αὐτοὶ οἱ διδάσκαλοι συνεβούλευον τὸν Ἐρβέρτον νὰ φυλάττηται ἀπ' ἐμοῦ, λέγοντες αὐτῷ, ὅτι κατ' οὐδὲν ἠδυνάμην νὰ τὸν ἀφελήσω, ἀλλὰ μάλιστα ἠδυνάμην νὰ τὸν βλάψω κατὰ πολλοὺς τρόπους. Ἀλλ' αὐτὸς ἦτο πιστός καὶ εἰς οὐδένα ἐπέτρεπε νὰ μᾶς ἀποχωρίσῃ. Μία λέξις, ἐν βλέμμα ὁποῖου δῆποτε ἄλλου προστιθέμενον εἰς τὴν ὀργὴν τῆς στιγμῆς ἠδύνατο νὰ μὲ τρέψῃ εἰς μαινόμενον δαίμονα· ἀλλ' ἡ φωνὴ καὶ ὁ τρόπος τοῦ Ἐρ-

βέρτου ἐπράυνον ὁποῖον δῆποτε βαθμὸν τῆς ἀγανακτήσεώς μου. Ἐν οἷῳ δῆποτε παροξυσμῷ τῆς ὀργῆς μου — ἔστω καὶ τῆς μεγίστης πρὸς αὐτόν — ἐφερόμην γαλήνιος καὶ οὐδέποτε μοὶ συνέβη καὶ ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς μανίας μου νὰ μὴ ἐνδώσω εἰς τὰς ἐπιπλήξεις του· ὥστε σχεδὸν κατήνησα νὰ τὸν θεωρῶ ὡς ἀγαθὸν μου ἀγγελοῦν κατὰ τοῦ διαβόλου, ὃν ἡ ραβδος δὲν ἠδύνατο νὰ ἐκδιώξῃ ἀπ' ἐμοῦ.

Ἠμέραν τινὰ συνέβη ὁ Ἐρβέρτος καὶ ἐγὼ νὰ περιπατῶμεν ἐπὶ τῶν ἀποκρήμων βράχων, παρὰ τὴν θάλασσαν, πλησίον ἐκεῖ κατοικοῦντες. Ἀληθῶς δ' εἶπεν ἡ ἀγρία ἐκείνη θάλασσα μὲ καθίστα θηριωδέστερον, ἢ ὅσον ἄλλως θὰ ἦμην. Οἱ σκόπελοι ἐπὶ τῶν ὁποίων ἤμεθα τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἦσαν ὑψηλοὶ καὶ ἀπορῶγες· εἰς τινὰ δὲ μέρη κατήρχοντο ὀλισθηροὶ καὶ ἀπότομοι εἰς τὴν θάλασσαν· ἀλλαχοῦ δὲ ἦσαν ἀνώμαλοι καὶ τραχεῖς· πανταχοῦ ὅμως ἐπικίνδυνοι. Καὶ αὐτοὶ οἱ σαπρειροσυλλέκται τοὺς ἔτρεμον, διότι συνέκειντο ἐξ εὐθρύπτου ψαμμολίθου καὶ ἐθραύοντο ὑπὸ τοὺς πόδας καὶ τὰς χεῖρας, ὅταν ἀνερριχώμεθα ἐπὶ τὰ προσιτὰ μέρη, καὶ ἐγινώσκομεν, ὅτι μεγάλοι ὄγκοι ἐθρύπτοντο καὶ ἀπεσπῶντο ὡς σωροὶ ψηφιδίων.

Ὁ Ἐρβέρτος καὶ ἐγὼ ἔστημεν ἐπ' ὀλίγον παρὰ τὸ χεῖλος τοῦ ὑψηλοτάτου κρημοῦ, τοῦ καλουμένου «Βράχου τοῦ Ἀγλίνου» βλέποντες κάτω ἐπὶ τὴν θάλασσαν, ἐν ὧρα πλημμυρίδος, ἀφρίζουσαν ἀγρίως περὶ τοὺς βράχους. Ὁ ἀνεμος ἔπνεε σφοδρός, καίτοι ὁ οὐρανὸς ἦτο σχεδὸν ἀνέφελος· ἐβρυχάτο περὶ τοὺς σκοπέλους καὶ πλήττων τὰ κύματα, ἔρριπτεν αὐτὰ ἀφρώδη κατὰ τῆς βάσεως, ἡ δὲ ὀρμὴ αὐτῶν κατεκρήμιζε βροχηδὸν χῶμα καὶ ἄμμον καθ' ἐκάστην προσβολήν. Ἡ θεὰ ὄλης ἐκείνης τῆς ζωῆς καὶ μανίας τῆς φύσεως ἐξῆψε τὸ αἷμά μου καὶ διήγειρε τὴν φαντασίαν μου εἰς τὸ ἔπακρον. Ἀλλόκοτος ἐπιθυμία κατέλαβέ με· ἠθέλησα νὰ δράμω κάτω ἐπὶ τῆς κλιτύος τῶν κρημνῶν μέχρι τῆς θαλάσσης, καὶ νὰ λουσθῶ εἰς τὰ πέριξ αὐτῶν ἀφρίζοντα κύματα. Τί ἐξαλλος ἰδέα, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθην νὰ νικήσω τὴν ἐπιθυμίαν μου, καίτοι προσεπάθησα, αἰσθανόμενος ἐμαυτὸν ἱκανὸν νὰ ἐκτελέσω αὐτήν.

— Ἐρβέρτε, θὰ καταβῶ ἀπὸ τὸν κρημόν, εἶπον ρίψας χαμαὶ τὸ πιλίκιον μου.

— Τί ἀνοησία, Παῦλε! εἶπεν ὁ Ἐρβέρτος γελῶν.

Δὲν μ' ἐπίστευσεν, ἐκλαθὼν τὸν λόγον μου ὡς ἀστεϊσμόν.

Ὅτε ὅμως εἶδεν, ὅτι δὲν ἠστειζόμην νὰ κάμω τὴν ἐπικίνδυνον ἐπιχείρησιν, ἀντέστη διὰ τοῦ συνήθους αὐτοῦ μελιχίου τρόπου, ὅπερ μέχρι τοῦδε μὲ κατεδάμαζεν ὡς μαγικὴ τις δύναμις. Μοὶ εἶπεν, ὅτι εἰς βέβαιον θάνατον ἔτρεχον, καὶ μετὰ στοργῆς μὲ παρεκάλεσε ν' ἀπέχω τοῦ τολμήματος.

Ἡ ἀντίστασις του μὲ δυσηρέστησε μεγάλως. Πρῶτην δὲ φοράν ἡ φωνὴ του δὲν ἐπέδρασεν εἰς τὴν καρδίαν· πρῶτην φοράν αἱ ἱκεσίαι του προσέβαλον ματαιῶς τὴν

ἀκοήν μου. Μόλις ἀκούων τοῦ Ἐρβέρτου, μόλις ὄρων αὐτὸν ἔκυψα ἐπὶ τοῦ κρημοῦ, τῶν κυμάτων ἀδόντων πρὸς ἐμὲ ὡς δι' ἀνθρωπίνης φωνῆς, ὅτε ἀίφνης ἀπεσύρθη ὀπίσω ὑπὸ τοῦ Ἐρβέρτου, λέγοντός μοι ὀργίλως :

— Παῦλε, παρεφρόνησας ; Νομίζεις, ὅτι θὰ σὲ ἴδω ἀπαθῶς φονεύοντα σεαυτὸν ;
Μὲ ἀπέσπασεν ἀπὸ τοῦ κρημοῦ.

Πλήρης ὀργῆς ἐστράφη ἀγρίως κατ' αὐτοῦ, καὶ προσεπάθησα ν' ἀποτιναζῶ τὴν χεῖρά του· αὐτὸς ὅμως μὲ ἐνηγκαλίσθη καὶ μ' ἐκράτει δυνατὰ, ἀλλ' ἡ ἀγανάκτησις ἐπὶ τῇ βίᾳ καὶ δεσμεύσει ἐνίκησε τὴν πρὸς αὐτὸν ἀγάπην μου· δὲν ἠδυνήθη νὰ ὑποφέρω ταῦτα οὐδὲ παρ' αὐτοῦ. Οἱ νεαροὶ καὶ λιγνοὶ βραχιόνες του μοὶ ἐφάνησαν ὡς μολύβδινα ἀλύσει, μετεβλήθη εἰς ἀποτρόπαιον δεσμοφύλακα, ἢ ἐξ ἀγάπης ἀντίστασις του εἰς ὕβριν τυράννου. τῷ ἐφώναξα μὲ τραχεῖαν φωνὴν νὰ μ' ἀφήσῃ, ἀλλ' αὐτὸς μ' ἐκράτει ἔτι δυνατῶτερ. Πάλιν τῷ ἐφώναξα, ἀλλ' αὐτὸς ἐξηκολούθει νὰ μ' ἐμποδίζῃ. Τότε λοιπὸν ἐπάλαθα μετ' αὐτοῦ ! Οἱ ὀδόντες μου συνεκλείσθησαν ἰσχυρῶς, καὶ αἱ χεῖρές μου ἐπίσης ἠσθάνθη ἐν ἐμοὶ τὴν δύναμιν ἀνδρός· τὸν ἤρπασα ἐκ τῆς ὀσφύος καὶ τὸν ἔρριπα μακρὰν, ὧ Θεέ μου ! χωρὶς νὰ ἴδω εἰς ποῖαν διεύθυνσιν.

Μοὶ ἐφάνη τότε ὡς νὰ κατέπεσε σκιᾶς μεσότοιχον μεταξὺ ἐμοῦ καὶ τοῦ ἡλίου, ὥστε οὐδὲν ἠδυνάμην νὰ ἴδω ἐν τῷ φυσικῷ αὐτοῦ φωτί. Δὲν ἔβλεπον φῶς, δὲν ἔβλεπον χρῶμα· καὶ ὅμως ὁ ἥλιος ἔλαμπεν ἀνωθεν ἐμοῦ τόσον λαμπρὸς, ὅσον πρότερον· ἡ χλόη ἔκειτο ὑπὸ τοὺς πόδας μου στιλπνὴ ὡς πρὶν· τὰ κύματα ἀνέριπτον τὴν σπινθηροδόλον βροχῆν των· ὁ ἀνεμος διετίνασσε τοὺς πλήρεις φύλλων κλάδους, ὅπως πρὸ δέκα λεπτῶν· ἀλλὰ τῶρα πάντα ταῦτα μοὶ ἐφάνιντο ἀμυδρὰ διὰ μέσου τοῦ πέπλου ἐκείνου τῆς σκοτεινῆς ομίχλης. Ἡ καταπεσοῦσα ἐπ' ἐμὲ σκιὰ οὐδέποτε κατέλιπέ με ἔκτοτε. Ἡμέραν καὶ νύκτα μὲ παρηκολούθει, ἡμέραν δὲ καὶ νύκτα ρίγος κατελάμβανε τὴν καρδίαν μου· φωνὴ δὲ τις ἀκαταπαύστως ἠκούετο ἐν ἐμοὶ : «Φονεῦ, κεκολασμένε εἰς αἰῶνας αἰῶνων !»

Ἐστράφη ἀπὸ τοῦ κρημοῦ μετ' ἀποφάσεως καὶ ἐπορεύθη εἰς τὴν οἰκίαν μου. Οὐδὲν μέλος μου ἔτρεμεν, οὐδεμίαν στιγμήν ἀδυναμίαν ἠσθάνθη. Ἐπορεύθη εἰς τὴν οἰκίαν μου μὲ σκοπὸν τοῦ νὰ καταγγείλω ἐμαυτὸν ὡς τὸν φονέα τοῦ φίλου μου, ἤμην δὲ γαλήνιος, διότι περιέμενον τὴν ἐκδίκησιν, τὴν πρέπουσαν τιμωρίαν. Ἦλπιζον, ὅτι ἤθελον ὑποστῆ τὴν σκληροτάτην καὶ τὴν μάλιστα ἀτιμωτικὴν εἰς τὸν ἀνθρώπον ποινήν.

Ἡ μὴν μου ἐπιθυμία ἦτο νὰ ἐκδικήσω τὸν θάνατον τοῦ φίλου μου ἐπ' ἐμοῦ αὐτοῦ, τοῦ φονέως του· περιεπάτου γοργῶ βήματι, ἵνα μὴ βραδύνω στιγμήν ἐπιζητῶν τὸν ἐξίλασμόν.

Ἐπῆγον εὐθύς εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ διδασκάλου. Οὗτος μοὶ ὠμίλησε τραχεῶς καὶ μ' ἐκέλευσε νὰ φύγω ἀπ' ἐμπροσθέν

του, ὡς ἔπραττεν ὁσάκις παρουσιαζόμενός εἰς αὐτόν. Τῷ εἶπον ἐπιτακτικῶς νὰ μὲ ἀκούσῃ· εἶχόν τι νὰ τῷ εἶπω· ὁ δὲ τρόπος μου, νομίζω, τῷ ἔκαμεν ἐντύπωσιν· διότι ἐστράφη πρὸς ἐμὲ πάλιν καὶ μοὶ εἶπε νὰ ὁμιλήσω.

— Τί ἔχεις νὰ μ' εἶπῃς ; ἠρώτησεν.
Ἦρξις νὰ διηγηθῶ διὰ βραχείων, ὅτι ὁ Ἐρβέρτος εἶχε πέσει ἀπὸ τὸν κρημὸν τοῦ Ἀγλίνου εἰς τὴν θάλασσαν· ἐμελλον δὲ νὰ προσθέσω, ὅτι ἐγὼ τὸν εἶχον ρίψει κάτω, καίτοι χωρὶς νὰ τὸ θέλω, ὅτε— ἐξ ὀλιγοψυχίας ἢ ἄλλως ἀγνοῶ τὴν αἰτίαν μέχρι σήμερον— ἔπεσα χαμαὶ ἀναίσθητος, καὶ ἐπὶ ἐβδομάδας ὅλας διετέλεσα ἔξω φρενῶν μὲ πυρετὸν ἐγκεφαλικόν· ἐκ δὲ τούτου συνεπέραναν τὸν τρομερὸν τυναγμόν, τὸν ὅποιον ἔπαθεν ὅλον μου τὸ σύστημα, ἐκ τῆς θέας τοῦ ὀλέθρου τοῦ προσφιλεστάτου φίλου μου. Τὸ συμπέρασμα τοῦτο συνετέλεσε πολὺ εἰς τὸ νὰ πραύνηται τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων, καὶ νὰ διεγείρῃ ὑπὲρ ἐμοῦ τὴν συμπάθειάν των, ἣν οὐδέποτε πρότερον μοὶ εἶδειξαν.

Ὅτε ἀνέλαβον, ἡ σκοτεινὴ ἐκείνη σκιὰ κατεῖχέ με εἰσέτι, δεσμεύουσα τὴν γλῶσσάν μου, ὁσάκις ἐπειρώμην νὰ ἐκμυστηρευθῶ τὴν ἀλήθειαν, καὶ ἡ προτέρα σκηνὴ ἀνενεοῦτο πάντοτε· ἀόρατός τις χεῖρ μὲ ἔρριπτε χαμαὶ καὶ μὲ ἠνάγκαζε νὰ σιωπήσω· ἐνόησα τότε ὅτι ἤμην ἀποκεκλειμένος ἀπὸ τοῦ ἐξίλασμοῦ, ὡς μὴ δώσας ἱκανοποίησιν διὰ τὴν τρομερὰν ἐκείνην πράξιν μου. Ἡμέραν καὶ νύκτα, ἀδιαλείπτως κατεδιωκόμην ὑπὸ τῆς φοβερᾶς ἰδέας τῆς ἀμαρτίας, προσπαθῶν ματαίως νὰ τὴν ἐκφράσω.

Εἶχον ἤδη φθάσει εἰς τὴν ἐποχὴν ἐκείνην τοῦ βίου, καθ' ἣν ἔπρεπε νὰ ἐκλέξω ἐπάγγελμα. Ἀπεφάσισα νὰ γίνω ἰατρός μὲ πρόθεσιν νὰ δώσω ὅσην ἠδυνάμην ἱκανοποιήσιν εἰς τὸ ἀνθρώπινον γένος διὰ τὴν ζωὴν ἐκείνην, ἣτις εἶχε καταστραφῆ ὑπ' ἐμοῦ. Ἐσκέφθη ὅτι ἐὰν ἠδυνάμην νὰ σώζω ἀνθρώπους ἀπὸ τοῦ θανάτου, νὰ ἀνακουφίζω τοὺς πάσχοντας καὶ νὰ παρῆχω εὐτυχίαν ἀντὶ θλίψεως, τοῦτο ἠδυνάτο κατὰ τι νὰ μετριάσῃ τὸ ἔγκλημά μου. Οὐδεὶς ποτε προσεκολλήθη τόσον ἰσχυρῶς εἰς τὸ ἐπάγγελμά του καὶ μὲ τόσον ζῆλον ὅσον ἐγὼ εἰς τὴν ἐκμάθησιν τῆς ἰατρικῆς· διότι μοὶ ἐφάνη ὡς τὸ μόνον μέσον τῆς ψυχικῆς σωτηρίας μου, ἂν ἔτι μοὶ ἦτο ἐφικτὴ· ἔδει ν' ἀξιωθῶ αὐτῆς οὐ μόνον διὰ τῆς σωματικῆς τιμωρίας μου καὶ τῆς χαλιναγωγῆσεως τῶν παθῶν μου, ἀλλὰ καὶ δι' ἀόκνου ἀγαθοεργίας παρὰ τοῖς ἀνθρώποις.

Οὐδέποτε θέλω λησμονήσῃ τὸν πρῶτον ἀσθενῆ ὃν ἐπεσκέφθη. Ἡ περίστασις ἦτο ὀδυνηρὰ· κοράσιόν τι ἀσθενὲς ἔπασχε δεινῶς καὶ οἱ συγγενεῖς συνέπασχον τούτῳ· πρὸ πάντων δὲ ἡ ταλαίπωρος ἐκείνη μήτηρ ἦτο ἀπαρηγόρητος καὶ κατεῖχετο ὑπὸ ἄκρας ἀδημονίας. Τὸ παιδίον ἐκεῖνο εἶχεν ἐγκαταλειφθῆ ὡς ἀνευ ἐλπίδος ὑπὸ τῶν ἰατρῶν· ἐγὼ δὲ προσεκληθῆν ὡς ὁ μόνος ὃν δὲν εἶχον δοκιμάσει, ἐν ἀπελπισίᾳ καὶ οὐχὶ μετ' ἐλπίδος· διέταξα νέον εἶδος θε-

ραπείας, καὶ τοιοῦτον ὅποιον οὐδεὶς ἤθελον ἔχει τὴν τόλμην τοῦ νὰ διορίσῃ· ἀλλὰ τὸ ἀποτέλεσμα ὑπῆρξε σχεδὸν θαυματουργόν, ἐν ᾧ δὲ τὸ κοράσιον ἀνέπνεε μᾶλλον ἐλευθέρως, γλυκὺς δὲ καὶ ἐλαφρὸς ὕπνος ἐπήρχετο, τὸ περιβάλλον με παχὺ σκότος ἠραιούτο ἐπαισθητῶς. Εἶχον ἄρα λύσει τὸ μυστήριον τοῦ μέλλοντός μου ; Διὰ τῆς ἐργασίας καὶ τῆς ἐλεημοσύνης ἤθελον πάλιν ἐξέλθει εἰς τὸ φῶς ; ἠδύναντο ἔργα ἱκανοποιήσεως νὰ διαλύσωσι τὸ σκότος ἐκεῖνο, ὅπερ δι' ἀπλῆς μετανοίας δὲν ἠδύναντο νὰ ἐλαττωθῇ ;

Τὸ πείραμα τοῦτο ἀνενέωσε τὸ θάρρος μου· ἀφιερῶθη ἔτι μᾶλλον εἰς τὸ ἐπάγγελμα μου, ἐργαζόμενος ἰδίως παρὰ τοῖς πτωχοῖς, καὶ ἀνευ ἀμοιβῆς. Ἐὰν ἤθελον ποτὲ δεχθῆ χρήματα, νομίζω ὅτι ὅλη μου ἡ δύναμις ἤθελεν ἀπολεσθῆ· καθ' ὅσον ἔσωζον τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τοῦ θανάτου, καὶ ἀνεκούφιζον τὸ βαρὺ φορτίον τῆς πασχούσης ἀνθρωπότητος, τὸ τρομερὸν σκότος καθίστατο ἀμυδρότερον.

Αἰφνης προσεκληθῆν εἰς ἐπίσκεψιν ψυχολογούσης κυρίας. Οὐδὲν ὄνομα μοὶ ἀνέφεραν, καὶ οὐδὲ μοὶ ἐδήλωσαν τὴν ἐν τῇ κοινωνίᾳ θέσιν καὶ τὴν κατάστασιν τῆς. Ἐσπευσά πρὸς αὐτὴν χωρὶς νὰ φροντίσω καὶ νὰ μάθω τὰ περὶ αὐτῆς, φροντίζων μόνον πῶς νὰ τὴν θεραπεύσω. Ὅτε ἔφθασα εἰς τὴν οἰκίαν, εἰσῆχθη εἰς τι δωμάτιον, ὅπου ἔκειτο λιπόθυμος ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς. Καὶ πρὶν ἔτι μάθω τὴν ἀσθένειάν τῆς διὰ τῆς σχεδὸν ὑπερφυσικῆς ὀράσεως τοῦ ἐξησκημένου ἰατροῦ, τὸ κάλλος τῆς μ' ἐξέπληξεν, οὐ μόνον διότι ἦτο κάλλος, ἀλλὰ διότι μοὶ ἦτο πρόσωπον γνωστόν, παραδόξως πῶς, καίτοι πρῶτην φορὰν ὀρώμενον· ἀκατανοήτως μοὶ ὠμίλει τὸ πρόσωπον τοῦτο περὶ παλαιᾶς τινος ἀγάπης, καίτοι καθ' ὅλην τὴν ἐξάσκησιν τοῦ ἐπαγγέλματός μου οὐδέποτε ἠγάπησα ἀνδρα ἢ γυναῖκα ὡς ἀτομον, ἀλλὰ τὴν ἀνθρωπότητα συλλήβδην.

Ἐξήγειρα τὴν κυρίαν ἐκ τῆς λειποθυμίας τῆς, ἀλλ' οὐχὶ ἀνευ πολλοῦ κόπου· ἡ λειποθυμία τῆς πολὺ ὠμοιάζε πρὸς θάνατον, καὶ ἀνίστατο πεισματωδῶς πρὸς τὴν θεραπείαν μου. Ἐμεινα μετ' αὐτῆς πολλὰς ὥρας, ἀλλ' ὅτε τὴν ἀφήκα, ἦτο καλλίτερα. Ἠναγκάσθη δὲ νὰ τὴν ἀφήσω ἵνα ἐπισκερθῶ παιδίον τι τοῦ Ἐργατικῆς Ἀσύλου.

Δὲν εἶχον προχωρήσει πολὺ, φέρων μετ' ἐμοῦ τὸ ὄρατον ἐκεῖνο πρόσωπον, τὸ κείμενον ὡς ἐν ἐκστάσει θανάτου μὲ ὅλην τὴν χρυσὴν κόμην του ἐσκορπισμένην καὶ ἐφηπλωμένην ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου, καὶ τὰ κυανὰ βλέφαρα ἐπιβαρύνοντα τοὺς ὀφθαλμούς τῆς, ὅπως τις φέρει μεθ' ἑαυτοῦ τὴν ἐνθύμησιν γλυκέος ἄσματος, ὅπερ ἐσχάτως ἤκουσε— φέρων αὐτὸ καὶ ὡς φυλακτήριον κατὰ τῆς τρομερᾶς ἐκείνης σκιᾶς, ἢ ὅποια κἄπως ἐγγύτερον μοὶ ἐπεκρέματο τὴν νύκτα ἐκείνην· καὶ τὸ σκότος συνεπυκνῶτο καὶ ἀπεκαθίστατο εἰς τὴν ἀρχικὴν αὐτοῦ μελανίαν· τὸ δὲ ρίγος ἐπέκειτο πάλιν ὄρμυ ἐπὶ τῆς καρδίας μου— ὅτε ἀπεσταλμένος ἔσπευσε νὰ μὲ φθάσῃ, λέγων ὅτι,

ἔπρεπε νὰ ἐπιστρέψω ἐν τάχει. Δὲν ἔχρειά-
σθην δευτέραν πρόσκλησιν· ἐν ἀκαρεί, ὡς
μοι ἐφάνη εὐρέθην πάλιν εἰς τὸν κοιτῶνά
της. Ἦτο σκοτεινός.

Ἡ κυρία ἤδη ἐξέπνεε, παράλυτος ἀπὸ
τῶν ποδῶν καὶ ἄνω· εἶδον τὸν τοῦ θανά-
του κρίκον ἀναβαίνοντα ἐπὶ μᾶλλον καὶ
μᾶλλον, τὸν ἀμυδρὸν ἐκείνον καὶ υποκύ-
νον δακτύλιον, δι' οὗ ὁ θάνατος ὑπανδρεῖ
ἐνίοτε τὰς νύμφας του. Κατέβαλον πᾶσαν
ἐνέργειαν, πᾶσαν σκέψιν εἰς τὸν ἀγῶνά μου·
διέταξα φάρμακα τόσον παραδόξα καὶ τό-
σον ξένα εἰς τοὺς συνήθεις κανόνας τῆς ἰα-
τρικῆς, ὥστε μετὰ μεγάλης δυσκολίας ἐ-
πίσθησαν οἱ φαρμακοποιοὶ νὰ ἐκτελέσωσι
τὰς συνταγὰς μου. Ἠνέφξεν ἐντελῶς τοὺς
ὀφθαλμούς καὶ ἀνέβλεψεν εἰς ἐμέ· ὄλος ὁ
θάλαμος ἐπληρώθη τῆς κραυγῆς «ὁ φο-
νεύς!» ἐνόμισαν ὅτι ἡ κυρία ὠμίλησεν ἐν
πυρετώδει καταστάσει, παραληροῦσα ἐν
τῇ θανατικῇ αὐτῆς ἐκστάσει· μόνος δ' ἐγὼ
ἔγνων πόθεν προήλθεν ἡ κραυγή.

Ἄλλὰ δὲν ἐνέδωκα καὶ δὲν ἀπεθαρρύν-
θην καὶ οὐδ' ἐφοβήθην διὰ τὰς συνεπειὰς·
ἐγίνωσκον τὴν δύναμιν καθ' ἣς ἐπάλκιον,
καὶ τὰς δυνάμεις τὰς ὁποίας εἶχον εἰς
διάθεσίν μου. Τὴν ἔσωσα. Τὸ αἶμα ἐκυ-
κλοφόρησε πάλιν διὰ τῶν φλεβῶν της,
ἡ λειποθυμία βαθμηδὸν διεσκεδάσθη, ἡ
παραλελυμένη πλευρὰ ἀπετίναξε τὴν πα-
ραλυσίαν της, καὶ ὁ κυανοῦς δακτύλιος
ἐξηλείφθη ὀλοτελῶς ἀπὸ τῶν μελῶν της.

Ἡ κυρία ἐκείνη ἀνέρωσε τῇ ἐπιμελείᾳ
ἐμοῦ, καὶ ὡς μήτηρ ἀσωτεύουσα τὴν
φροντίδα της ἐπὶ τῶν ἀγαπητῶν αὐτῆ
τέκνων, διέχυσά καὶ ἐγὼ τὴν φροντίδα
μου ἐπ' αὐτῆς ὡς αἶμα ζωῆς. Ἐγίνωσκον
ὅτι οἱ σφυγμοὶ αὐτῆς κατὰ προσταγὴν
ἐμοῦ ἔπαλλον, ἐγίνωσκον ὅτι τῇ εἶχον ἀ-
ποδώσει τὴν ζωὴν, ἣν ἄλλως ἤθελεν ἀ-
πολέσει, καὶ ὅτι ἐγὼ ἤμην ὁ διασώσας
αὐτήν. Σχεδὸν τὴν ἐπροσκύνουν, ἦτο τὸ
προσκύνημα ὅλης τῆς ὑπάρξεώς μου, ἡ
πλημμυρὶς εἰς ἣν τὸ καθειργμένον αἶσθημα
τῆς ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἀνεράστου φιλανθρω-
πίας μου ἐγύνητο ὡς χεῖμαρτος ὀρητι-
κός. Τὴν ζῶντα μου ἔδιδον αὐτῇ— τὸν
προορισμὸν μου ἔβλεπον ἐν αὐτῇ— τὸν σω-
τήρα μου ἀπὸ τῆς κατάρρας τῆς ἀμαρτίας,
ὡς ἐγὼ τῇ εἶχον γίνεαι σωτὴρ ἀπὸ τοῦ
κράτους τοῦ θανάτου. Οὐδὲν ἄλλο ἤθε-
λον ἢ νὰ ἦμαι πλησίον αὐτῆς, νὰ τὴν
βλέπω, ν' ἀκούω τὴν φωνὴν της, ν' ἀνα-
πνέω τὸν αὐτὸν μετ' αὐτῆς ἀέρα, νὰ τὴν
φρουρῶ καὶ νὰ τὴν προφυλάττω. Οὐδέ-
ποτε ἠρώτησα ἐμαυτὸν ἂν ἠγάπων ὡς
πάντες οἱ ἄνθρωποι καὶ οὐδέποτε ὠνει-
ρεύθην ὅτι θὰ μ' ἀγαπήσῃ. Καὶ ὁμοίως ὁ
ἔρωσ μου ἦτο μέρος τῆς ἐνδοτάτης ὑπάρ-
ξεώς μου, καὶ μοι ἦτο εὐκολώτερον νὰ
φαντασθῶ τὴν γῆν ἄνευ τοῦ ἡλίου ἢ τὴν
ζωὴν μου ἄνευ τῆς δεσποίνης μου. Ἦτο
ἄρα ὁ ἔρωσ οὗτος ὁποῖον οἱ ἄνθρωποι τὸν
αἰσθάνονται; Ἄγνοῶ. Γινώσκω μόνον ὅτι
δὲν εἶχον ἐλπίδας οἷας ἔχουσιν οἱ ἄλλοι
ἄνθρωποι. Δὲν ἠρώτων τὴν καρδίαν μου
περὶ τοῦ μέλλοντος· ἐγίνωσκον μόνον περὶ
τοῦ ἔρωτός μου— δὲν ἐζήτουν εὐδαιμο-
νίαν.

Ἡμέραν τινὰ ἐπορεύθην εἰς ἐπίσκεψιν
αὐτῆς κατὰ τὸ σύνθημα· ἦτο ἤδη ὑγιής,
ἐξηκολούθουν ὁμοίως νὰ τὴν ἐπισκέπτωμαι
ὡς πρὶν διὰ τὴν ὑγιεῖάν της. Ἐκάθισα
παρ' αὐτῇ πολλὴν ὥραν τὴν ἡμέραν ἐκεί-
νην, ἀπορῶν, ὡς πάντοτε ἠπόρουν, τίνι
ὠμοιάζε, καὶ ποῦ τὴν εἶχον ἀπαντήσει
πρότερον, καὶ πῶς. Διότι βέβαιος ἤμην
ὅτι τὴν εἶχον ἰδεῖ που ἐν τῷ παρελθόντι.
Ἐκείτο στηριζομένη ἐπὶ ἔδρας ἀνακαυτι-
κῆς,—πόσον καλῶς ἐνθυμοῦμαι πάντα
ταῦτα!—περιβεβλημένη νέφος λευκῶν ὑ-
φασμάτων. Ἀνακλιντροειδῆς τράπεζα ἐ-
ξετείνετο παρὰ τὴν ἔδραν της, μεθ' ἐνός
τῶν συρταρίων της ἡμίανονικτον. Ἄνευ
σκοποῦ τοῦ νὰ ἐμβλέψω εἰς αὐτό, εἶδον
ὅτι ἦτο πλήρες ἐπιστολῶν δύο διαφόρων
χαρακτήρων, καὶ ὅτι δύο θῆκαι μικρο-
γραφικῶν εἰκόνων ἔκειντο μετὰ αὐτῶν,
ἐν τινι δὲ ἀνοικτῇ ἐπιστολῇ, κειμένη ἐπὶ
τῶν γονάτων της, εὐρίσκατο ἡλιολαμπῆς
βόστρυχος. Ἡ ἐπιστολὴ ἦτο γεγραμμένη
μὲ χαρακτῆρα, ὅστις μ' ἔκαμε ν' ἀνατι-
ναχθῶ καὶ νὰ τρέμω. Ἐγίνωσκον τὴν
γραφὴν, εἰ καὶ τὴν στιγμὴν ἐκείνην δὲν
ἠδυνάμην νὰ ἀναγνωρίσω τὸν γράψαντα.

Σφοδρῶς συνταρασσόμενος ἔλαβον τὴν
ἐπιστολὴν εἰς τὰς χεῖράς μου· ὁ βόστρυ-
χος ἔπεσε διὰ τῶν δακτύλων μου· τὸ
σκότος συνεπυκνώθη βαρὺ περὶ ἐμέ, καὶ
ἐξέφυγεν, ἀπὸ τοῦ αὐτοκατηγόρητου ἐμοῦ
ἡ κραυγὴ: «Φονεύς!»

— «Ὅχι φονεύς! ἀπεκρίθη ἡ κυρία πε-
ρίλυπος, τυχαίως ἐφρονεύθη. Ἡ ἐπιστολὴ
αὕτη εἶνε ἰδική του—τοῦ προσφιλοῦς δι-
δύμου ἀδελφοῦ μου Ἐρβέρτου—γεγραμ-
μένη τὴν ἡμέραν τοῦ θανάτου του. Ἄλλὰ
τί δύναται νὰ ἐξισωθῇ πρὸς τὴν μακαριό-
τητα τοῦ θανάτου, ὅταν δὲν ὑπάρχη ἀ-
μαρτία!

Ἐν ᾧ δὲ ὠμίλει κατὰ παράδοξον φαν-
τασίαν ἔσυρε περὶ τὴν κεφαλὴν της τὰ
ἀεροειδῆ ὑφάσματα, ἅτινα κατέπεσαν ἐλα-
φρὰ καὶ λευκὰ ὡς ἀφρός. Ἐγνων τῶρα ποῦ
τὴν εἶχον ἰδεῖ πρότερον, κειμένη ὡς νῦν
μὲ τὸ γλυκὺ πρόσωπόν της ἐστραμμένον
πρὸς τὸν οὐρανόν, καὶ φαίνόμενον ὡς νῦν
πλήρες ἀγνόητος καὶ ἀγάπης, προσκα-
λοῦν με εἰς ἀθωότητα καὶ συνδιαλλαγὴν.

Ὁ ἄγγελος αὐτῆς ἐν τῇ αὐτῇ ὁμοί-
τητι μοι εἶχεν ὁμιλήσει διὰ μέσου τῶν
κυμάτων, ὅπως τῶρα τὸ πνεῦμα τοῦ
Ἐρβέρτου μοι ὠμίλει δι' αὐτῆς.

— Αὕτη εἶναι ἡ εἰκὼν του, ἐξηκολού-
θησε νὰ λέγῃ ἀνοίγουσα μίαν ἐκ τῶν
θηκῶν.

Τὸ σκότος συνεπυκνώθη ἐπὶ μᾶλλον
καὶ μᾶλλον, ἀλλ' ἐξήλασα αὐτὸ μαχό-
μενος γενναϊότατα, καὶ γονατίσας ταπει-
νῶς κατὰ πρώτην φοράν ἠδυνήθην νὰ
κάμω τὴν ἐξομολογήσιν μου. Τῇ εἶπον
τὰ πάντα· τὴν πρὸς τὸν Ἐρβέρτον ἀγά-
πην μου, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀγρίαν καὶ μα-
νιώδη ὀργὴν μου· τὴν ἀμαρτίαν μου,
ἀλλὰ καὶ τὸ ἀκούσιον αὐτῆς καὶ τὸν
ἐπιδικωκόμενον ἐξίλασμόν μου. Εἶτα δέ,
ἐν ἄρχῃ ἀδημονία, ἐστράφην ἵνα ἐπικα-
λεσθῶ τὴν συγχώρησιν αὐτῆς.

— Σὲ συγχωρῶ, εἶπεν, ἦτο βαρὺ καὶ

λυπηρὸν ἔγκλημα, ἀλλ' ἐξηγνήσθης, με-
τανοήσας καὶ καθυποβαλὼν σεαυτὸν εἰς
ἀδιάκοπα καὶ ἐπίπονα ἔργα ἐλέους καὶ
ἀγαθοεργίας μετὰ τῶν ὁμοίων ἡμῶν.
Σὲ συγχωρῶ, φίλε μου, ὅπως ἤθελε σὲ
συγχωρήσει τὸ πνεῦμα τοῦ Ἐρβέρτου.

Μὲ τόνον δ' εὐθυμότερον ἐπρόσθεσεν·

— Ὁ ἀγαπητός μου σύζυγος, ὅστις
θέλει ἐπιστρέψει εἰς ἐμὲ σήμερον, θέλει
σ' εὐχαριστήσῃ, διότι ἔσωσας τὴν σύζυ-
γόν του, καὶ ἐγὼ δὲ θέλω εὐλογεῖ τὸ ὄ-
νομά σου, διότι μ' ἔσωσας δι' αὐτόν.

Τὸ σκότος ἐκείνο διελύθη, ἀλλ' ὄχι ἐν-
τελῶς, διότι σκιάζει ἔτι ὀλίγον τὸν βίον
μου· οὐχὶ πλέον ὡς κατάρρα, ἀλλ' ὡς νου-
θεσία. Ἡ ἐνεργὸς φιλανθρωπία δύναται
νὰ καταστρέψῃ τὰ ἐν ἡμῖν ἔχνη τοῦ ἐγ-
κλήματος, νὰ φιμώσῃ τὴν φωνὴν τοῦ
συνειδότος. Ἔργα καλὰ καὶ ἀγάπη τοῦ
πλησίον ἐξαγνίζουσι τὸν μετανοοῦντα,
καὶ καθιστῶσιν αὐτὸν χρηστὸν καὶ προσ-
φιλὲς μέλος τῆς κοινωνίας.

[Ἐλευθέρα μετάφρασις· ὑπὸ Ν. ΚΟΝΤΟΠΟΥΛΟΥ].

Ο ΠΕΡΙΠΛΑΝΩΜΕΝΟΣ ΑΓΓΛΟΣ

Ἦτο σωτὸς Ἄγγλος, ὁ Ἄγγλος μου...
Ἡ κόμη του ἦτο ὑπόξανθος, οἱ ἰουλοὶ
του χρώματος βαθέως καστανοῦ, ἡ ρίς
του ἐρυθρά, διάστημα μετὰ τῶν ρωθῶ-
νων καὶ τοῦ στόματος σχεδὸν δὲν ὑπῆρ-
χε, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον τὸν ἠμπόδιζε νὰ
φέρῃ μύστακα, καὶ τὸ ὀλίγον ἀνυψωμένον
χεῖλός του ἄφινε νὰ φαίνωνται τρεῖς ὀ-
δόντες... καὶ τί ὀδόντες! Ἴσοι μὲ ἀντί-
χειρα κατὰ τὸ πλάτος. Οἱ ὀφθαλμοὶ του
ἦσαν γαλανοί, ἀλλ' ἐννοεῖται, εἶχον μᾶλ-
λον τὸ χρώμα ὕδατος μετὰ σάπινος,
καὶ ὁ μέγιστος λαιμός του ἐνεπηγύετο ὡς
καρφίς εἰς τὸ ὡς ἐκ ψευδαργύρου ἰσχυρὸν
περιλαίμιόν του. Ἐφόρει πάντοτε περισκε-
λίδα βραχυτάτην, ἐπανωφόριον πλατύ-
τατον καὶ πῖλον στενώτατον. Τὰ δίοπτρά
του εἶχε πάντοτε κρεμασμένα ἐκ τῶν ὤ-
μων μὲ ἀορτῆρα ἐκ δέρματος βερνικωμέ-
νου, ἐκράτει δὲ πάντοτε εἰς τὰς χεῖράς
του μικρὸν ταξειδιωτικὸν σακκον ἐκ δέρ-
ματος χρώματος κιτρινωποῦ.

Ὅσακις ἤθελε νὰ καθάρισῃ τοὺς ὀδόν-
τας ἢ ὄνυχας του, ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ θυλα-
κίου του κονδυλομάχαρον, τὸ ὁποῖον ἦτο
ταῦτοχρόνως ρινίον διὰ τοὺς ὄνυχας, ψαλ-
λὶς, κοχλιάριον, περόνιον καὶ μελανοδο-
χεῖον. Ἦτο χονδρὸν ὡς γρόνθος, βαρύτα-
τον καὶ δυσμεταχειρίστον, ἀλλ' ἐκείνος ἐν
τούτοις τὸ εὕρισκε πολὺ χρήσιμον.

Τὸν ἐγνώρισά τῷ 1865 εἰς τι ξενοδο-
χεῖον, ὅπου συνετρώγομεν, καὶ μοι προσ-
έφερεν οἶνον καμπανίτην διὰ χειρονομίας,

καθ' ὅσον οὐδεμίαν γαλλικὴν λέξιν ἐγνώριζε τότε. Ἡ σιωπὴ, τὴν ὁποίαν καθ' ἀνάγκην ἐτήρησα πρὸς αὐτόν, τῷ ἔδωκε τοιαύτην ιδέαν περὶ τῆς λαμπρᾶς συναναστροφῆς μου, ὥστε ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης συνεδέθημεν διὰ στενῆς φιλίας.

Ἔχω ἀκόμη ἐνθύμημά του—τὰ μικρὰ μαχαίρια διατηροῦσι τὴν φιλίαν—ἐν μαχαίριον ἐκπωμαστήριον, κονδυλοφόρον, ὀδοντόψηκτραν, κτένιον, φέρει δὲ τὰ ἀρχικά του γράμματα : «W. L. A.—13».

Τὸν ἠρώτησα ἡμέραν τινὰ τί ἐσήμαινε τὸ σύμβολον τοῦτο. Ἦτο ὁ ἀριθμὸς τοῦ σχολείου του, διὰ νὰ μὴ ξεσημειῶνται δὲ τὰ ἐνδύματά του τὸν μετεχειρίζετο πάντοτε.

* *

Τὸν συνήνητσα εἰς τὰς Βρυξέλλας, εἰς τὴν Κολωνίαν, εἰς τὴν Μασσαλίαν, πάντοτε κατερχόμενον τοῦ σιδηροδρόμου. Ὅτε τὸν εἶδον τὴν τελευταίαν φορὰν εἰς τὴν Γενεύην, ὠμίλει ἐπὶ τέλους τὴν γλῶσσάν μου. Ἐδειπνήσαμεν, καὶ τὸν ἠρώτησα ποῦ εἶνε ἡ μόνιμός του διαμονή.

— Δὲν διαμένω πουθενά, μοι εἶπεν.

— Πῶς, δὲν ἔχετε πατρίδα ! οὔτε οἰκογένειαν !

— Εἶμαι μόνος, δὲν ἔχω εἰμὴ τοὺς σάκκους μου.

— Πόσον θὰ στενοχωρεῖσθε !

— Ὅχι !

— Τί κάμνετε ;

— Ταξειδεύω !

— Πρὸς τέρψιν ;

— Ὅχι !

— Δι' ὑποθέσεις ;

— Ὅχι !

— Ἀσκοπῶς λοιπόν ;

— ;

Τὸ πρόσωπόν μου ἐξέφρασε τὴν τελευταίαν ταύτην ἐρώτησιν· μοι ἀπεκρίθη :

— Ταξειδεύω διὰ νὰ τύχω εἰς κανὲν σιδηροδρομικὸν δυστύχημα ! !

* *

Εἶδόν ποτε, ἀναμένων νὰ ἔλθῃ ἡ σειρά μου εἰς τὴν ὑδροθεραπευτικὴν αἰθουσαν πλῆθους, χρησιμεύοντος ὡς ναυτικῆς σχολῆς, κύριόν τινα δεχόμενον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του στήλην παγωμένου ὕδατος (douche). Ὅποια κεφαλή ! Τί πῆδημα ἔκαμνε ! καὶ ἐπὶ πόσον ἔμενεν ἔπειτα ἐνεός.

Τὸ αὐτὸ συνέβη καὶ εἰς ἐμὲ ἀκούσαντα τὴν ἐξομολόγησιν τοῦ Ἄγγλου μου.

* *

— Μάλιστα, ἐξηκολούθησε, μετὰ πικρίας, ἐταξειδεύσα εἰς τὴν Ἀμερικὴν. Τρεῖς ἐγένοντο συγκρούσεις, ἐκτροχιάσεις,

ἀλλὰ πάντοτε ἔτυχα νὰ ταξειδεύω ἢ μετὴν προηγουμένην, ἢ μετὴν ἐπομένην ἀμαξοστοιχίαν. Εἰς τὸν μέγαν ἐκτροχιασμὸν τοῦ 1863 πλησίον τοῦ Λονδίνου ὑπὸ τὸ tunnel, παρὰ δύο λεπτὰ δὲν ἐπρόφθασα τὴν ἀμαξοστοιχίαν. Εἰς τὸ ἀτύχημα τοῦ σιδηροδρόμου τοῦ Βορρᾶ, τῷ 1864, ἀσθενής, κατάκοπος, κατῆλθον δύο σταθμοὺς προηγουμένως. Εἰς τὴν συγκρούσιν τῶν σιδηροδρόμων τοῦ *Dommar-tin*, εὐρισκόμην εἰς τὸ βαγόνιον, τὸ ὁποῖον οὐδὲν ἔπαθεν.

Τὸν παρετήρουν ἔντρομος.

Αὐτὸς τεθλιμμένος ἐξήγαγε τὸ ὠρολόγιόν του, τὸ ὁποῖον ἐδείκνυε τὴν ὥραν, τὴν ἡμέραν, τὴν ἡμερομηνίαν, τὸν μῆνα, τὸ ἔτος καὶ ὅπερ πρὸς τούτοις ἔπαιζε τὸ *God Save the Queen*. Βλέπων τὴν ὥραν ἡγέρθη ἐσπευσμένως καὶ μοι εἶπε, λαμβάνων τὸν σάκκον του :

— Καλὴν ἐντάμωσιν, κύριε. Ἄναχωρῶ μετὴν καθ' εὐθεῖαν μετὰ ἐννέα λεπτά, δὲν θέλω ν' ἀργοπορήσω. . . Τὸ δρομολόγιον ἤλλαξεν ἀπὸ σήμερον. . . Ὅθ εἶμαι τυχηρὸς.

Ἄνεχώρησε· δὲν προσεπάθησα νὰ τὸν κρατήσω.

— Ὅθ εἶμαι τυχηρὸς ! . .

Φρικτῶ ἀναλογιζόμενος μετὰ ποῖον μεδιάμα καὶ τόνον μοι εἶπε τὰς τρεῖς ταύτας λέξεις. Ἄπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης δὲν τὸν ἐπανεῖδον.

* *

Τὸν παρελθόντα μῆνα εἰς τὰς Βρυξέλλας, συνεφώνουν περιστροφῶν, ὅτε ὁ ὄπλοποιὸς μοι παρουσίασε μικρὸν ἀγγλικὸν πιστόλιον, λέγων μοι :

— Τὸ ὄπλον τοῦτο εὐρέθη παρὰ τινος κλητήρος ἐν τῷ δάσει τῆς *Cambre*, παρὰ τοὺς πόδας ἀγνώστου, ὅστις τὸ μετεχειρίσθη διὰ νὰ πετάξῃ τὰ μυκλά του. Ὁ αὐτὸς κλητὴρ, ὅστις ἐπεβεβαίωσε τὴν αὐτοκτονίαν, μοι ἔδωσε τὸ πιστόλιον τοῦτο πρὸς πώλησιν.

Ἐστρεφον καὶ περιέστρεφον, τὸ ἀνθρωποκτόνον ὄπλον, οὐτινος ὁ σωλὴν ἦτο εἰσέτι μέλας ἐκ τῆς τελευταίας ἐκपुरσοκροτήσεως. Τὸ παρετήρουν, ὅτε εἶδον γεγλυμμένον ἐπὶ μικρᾶς χαλυβδίνης πλακῆδος, προσηρμοσμένης ἐπὶ τῆς ἀκτινίδος, τὰ ἀρχικά γράμματα : «W. L. A.—13».

— Ἐμαθον τὸ ὄνομα τοῦ δυστυχῆς ;

— Ὅχι, δὲν πιστεύω.

— Ποῦ θὰ ἠδυνάμην νὰ συλλέξω πληροφορίας περὶ τῆς αὐτοκτονίας ;

— Εἰς τὰς ἐφημερίδας τῆς ἡμέρας ἐκείνης.

Ἦγόρασα τὸ ὄπλον, καὶ μετέβην εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ *Βελγικοῦ Ἀστέρος*, ὅπου ἤρχισα φυλλολογῶν τὴν συλλογὴν.

Ἡ τύχη οὕτως ἔφερε τὰ πράγματα· κατὰ πρῶτον ἀνέγνων τὸν ἐξῆς πρόλογον :

«Τὸ ἀτύχημα, ὅπερ συνέβη ἐπὶ τῆς Γαλλικῆς γραμμῆς, καὶ περὶ τοῦ ὁποίου προχθὲς ἀνεφέραμεν, εἶνε ὡς φαίνεται ὀλιγώτερον σοβαρὸν ἢ ὅσον ὑπετίθετο. Ὁ ἀριθμὸς τῶν θανόντων, καὶ τῶν πληγωθέντων ἐμεγεθύνθη κατὰ πολὺ. Αὐριον θὰ δώσωμεν ἀκριβεῖς λεπτομερείας.»

Καὶ ἀμέσως κατωτέρω, ἀνέγνωσα :

«Χθὲς ὁ χωροφύλαξ X... περιπολῶν εἰς τὸ δάσος *Cambre*, εὗρεν ὄρθιον, ἐστηριγμένον ἐπὶ δένδρου, μετὰ τὰ σκέλη ἀνοικτὰ, τοὺς βραχίονας κρεμαμένους καὶ τὴν κεφαλὴν κλίνουσαν πρὸς τὰ ὀπίσω, τὸ πτώμα ἀγνώστου. Παρὰ τοὺς πόδας τοῦ ἀνευρέθη μικρὸν πιστόλιον τοῦ θυλακίου, διὰ τοῦ ὁποίου ὁ δυστυχῆς, ὃν ὑποθέτουσιν Ἄγγλον, ἠτοκτόνησεν. Οὐδὲν ἔγγραφον ἀνευρέθη ὅπως πιστοποιηθῇ ἡ ταυτότης τοῦ ἀτόμου τούτου.»

Πτωχέ μου Ἄγγλε ! . . .

Στοιχηματίζω ὅτι δὲν ἐπρόφθασε τὴν ἀμαξοστοιχίαν, παρὰ ἐν λεπτόν.

Γ. Δ. Π.

Εἰς τὸ γραφεῖον

Τῶν ἐκλεκτῶν μυθιστορημάτων

πωλοῦνται τὰ ἐξῆς βιβλία :

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτὰ, ἐλευθέρως ταχυδρομικῶν τελῶν].

«Μαρία Ἀντωνιέττα», ὑπὸ Γ. Ρόμα, τραγικὸν ἱστορικὸν μελόδραμα εἰς 4 πράξεις, μελοποιηθὲν ὑπὸ τοῦ ἐν Ζακύνθῳ μουσικοδιδασκάλου Παύλου Καρέρ, μετάφρασις Γ.Κ. Σφήκα λ.50 [55]

«Ἡ Κόρη τοῦ Φονέως», μυθιστόρ. δραματικώτατον Ἐσβιέ-Δε-Μοντεπέν, ἄρτι ἐκδοθέν. Δραχ. 3 [3,30]

«Τὸ Τριακοσιᾶδραχμον Ἐπαθλον, Γρηγορίου Δ. Ἐνοποῦλου. λεπ.50 [60]

«Ἰγυεινή», Παύλου Μαντεγάτσα, μετάφρασις Ν. Ἀξελού, ἱατροῦ. Δρ. 4 [4,30]

«Σύγγραμμα Μαγειρικῆς», Νικολάου Σαράντη (μαγειροῦ). Δρ. 4 [4,30]

«Οἱ Μερόνυμοι τῆς Σπιτζεβέργης», μυθιστορία Ἐσβιέ Μαρμιέ, στεφθεῖσα ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Δρ. 4,50 [4,70]

«Ὁ Διάβολος ἐν Τουρκίᾳ», ἦτοι Σηναὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὑπὸ Στεφάνου Θ. Ξένου. Ἐκδοσις δευτέρα, ἀδεία τοῦ συγγραφέως, ἐν ἡ προετίθη ἐν τέλει καὶ τὸ δρᾶμα «Ἡ καταστροφὴ τῶν Γενιταράων». Τόμοι 2. Δρ. 5. [5,50]

«Ἡ Ἡρώς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως», μυθιστορία Στεφάνου Θ. Ξένου, εἰς δύο ὀγκῶδεις τόμους. Δρ. 4 [4 4,50]

«Ὁ Γιάννης», μυθιστορία Paul de Cock μετάφρασις Κλεάνθου Ν. Τριανταφύλλου Δρ.2 [2,20]

«Ἡ Γυναίκα, τὰ Χαρτὰ καὶ τὸ Κρασί», μυθιστορία Paul de Cock, μετάφρασις Κλεάνθου Ν. Τριανταφύλλου. Δρ. 4 [4,20]

«Τὰ Ἀπόκρυφα τῆς Μασσαλίας», μυθιστορία Αἰμιλίου Ζολᾶ. Δρ. 3 [3,30]

«Λέων Λεώνης», μυθιστορία Γεωργίας Σάνδης, μετάφρασις Ἰ. Ἰσίδ. Σκυλίση Δρ. 4,50 [4,80]